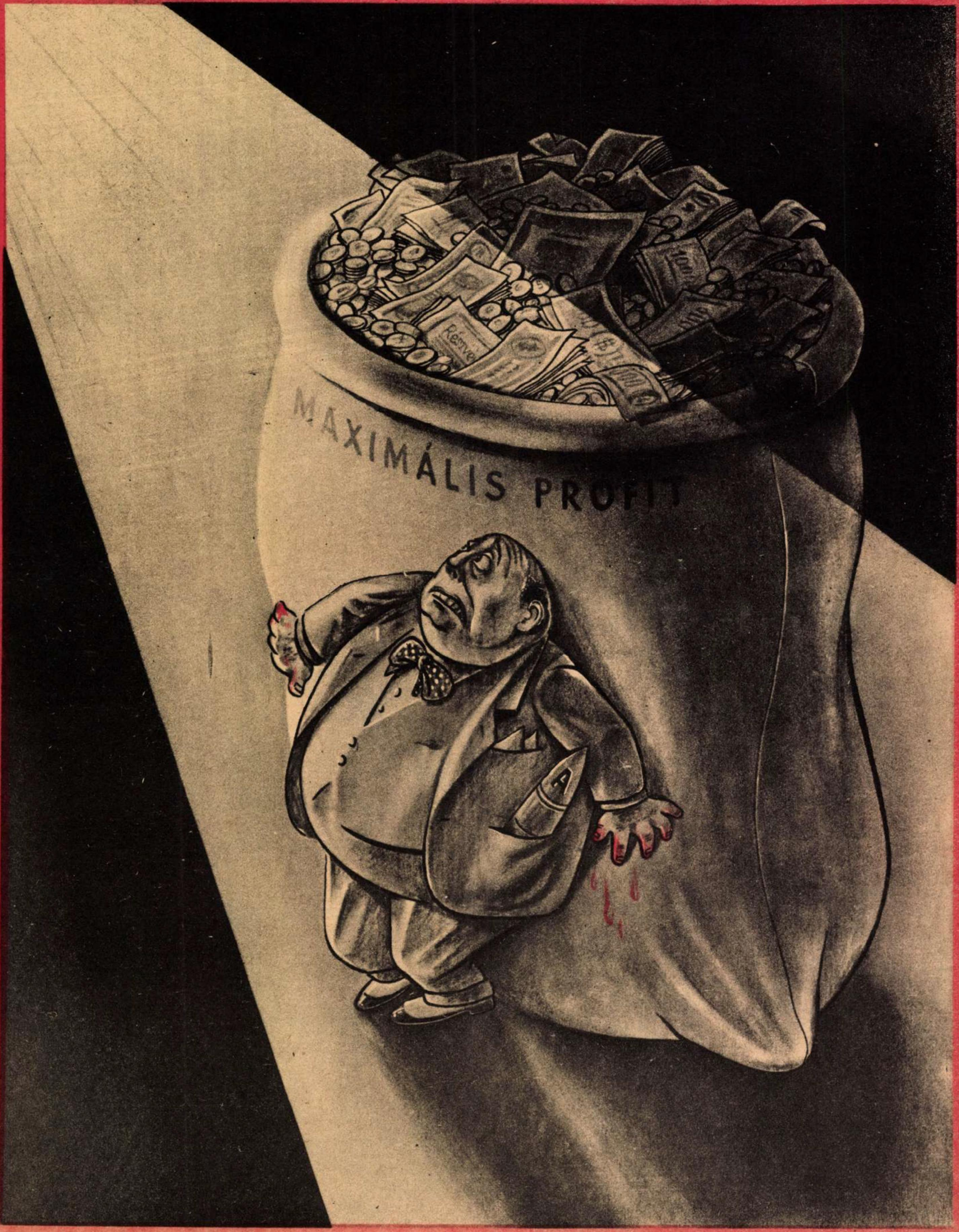
VIII. évfolyam, 42. szám

1952. október 16

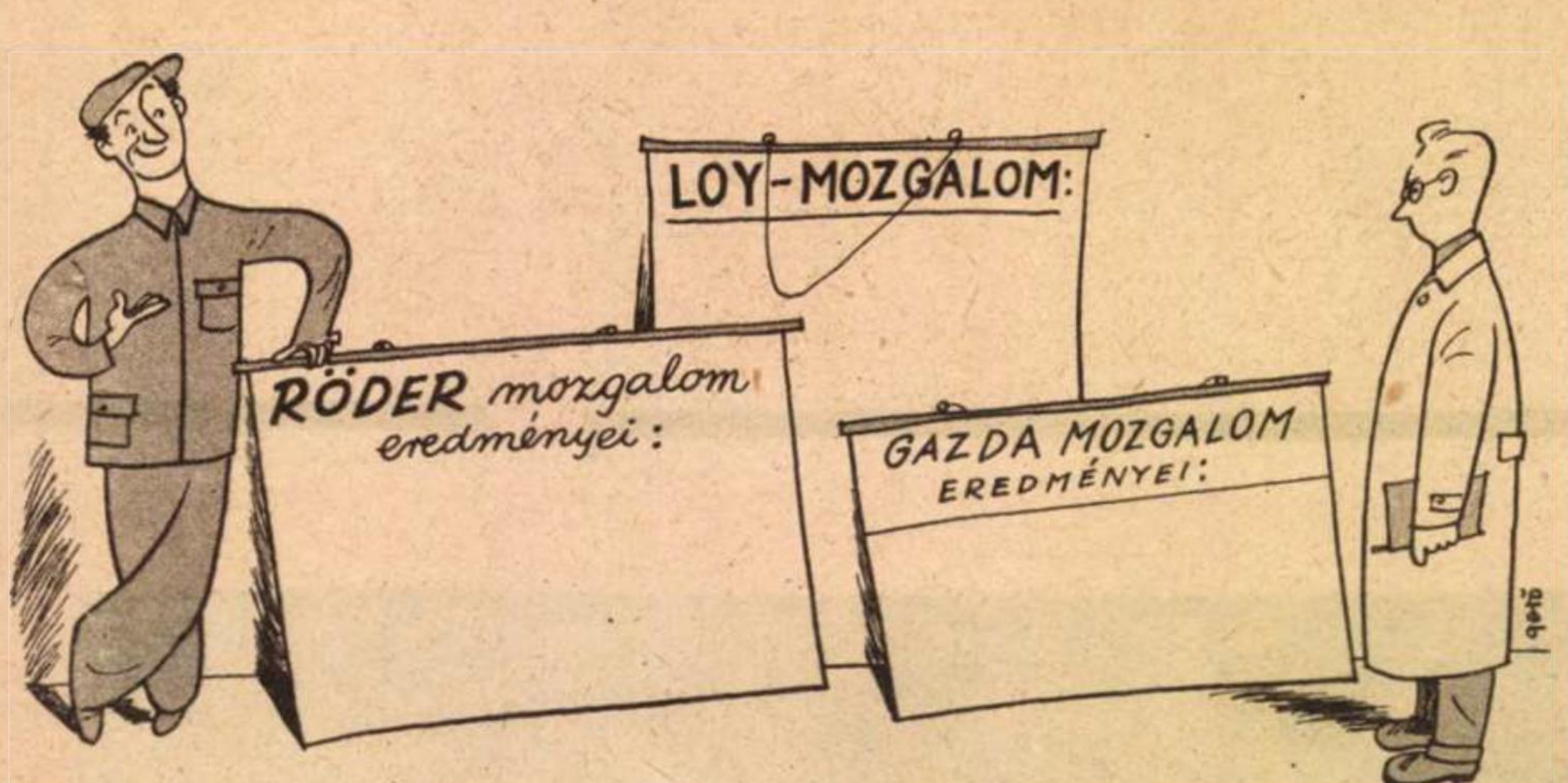
Ludas Matyi

Leleplezve!

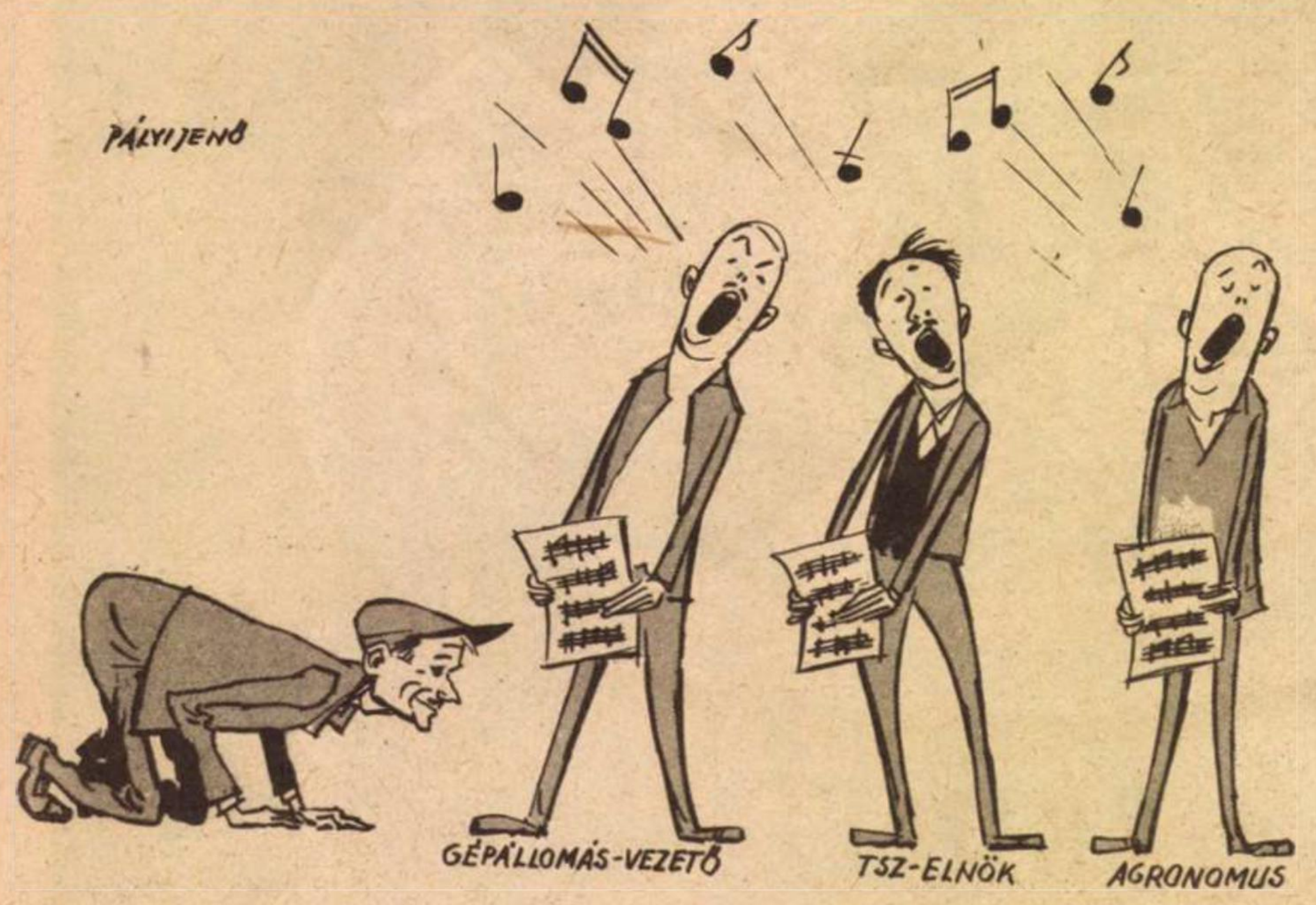
70 fillér

Aminek nem szabadna lennie

— Látja, nálunk minden mozgalomnak megvan a táblája.
— És a mozgalom?
— Hát... talán az is megvan!

Pedig anélkül nincs eredményes munka!

— Hiányzik valami, elvtárs?
— Igen, az összhang!

ELMÉLET ÉS GYAKORLAT

(Elmondja Elmélet Ede)

Kérem tisztelettel, én a legnagyobb értelemben elméleti szocialista vagyok, minden izem, porcikám át van ittasulva a szocializmustól, de kéremalásan tisztelt elvtársam, ami a gyakorlatot illeti, abban én magával nem egyezem, kedves öcsém-bátyám.

Na, csak azt ne tessék mondani, hogy minden ellenséges érzelmű alak így beszél. Csak azt ne tessék állítani, hogy én már tizenkilencben nem voltam tizenkilences. Ohó, édes barátom, maga még csecsszopó sem volt, amikor én már az Andrássy-úton kiáltoztam, hogy éljen a kommün! Bizony tisztelt tejfeles fiam, én jó gyakorlati nevelést kaptam.

De tessék csak idefigyelni erre a mai életre. Méltóztassék csak széjjeltekinteni, kolléga, mostanság, hogy mit is tetszik látni. Ügyebár kéremszépen azt mondják, legalábbis az elmélet így beszél, hogy épül a szocializmus. De a gyakorlat, hahaha, kedves barátom. Mit látunk? Azt látjuk, édes jó uram, hogy házak épülnek, iskolák, gyárak, kultúrotthonok, de már megbocsásson, kedves elvtársam, nem így tanultam én abban a nagy Engelsben. Mert hogy is tanultam? Na, hadd idézzem a tanítómestereimet. Ami szerint Engels azt mondja... úgy van, jól tetszik gondolni, azt állítja Engels, hogy na lássa, még ki sem mondtam és máris mennyi ellentét.

Aztán nemkülönben azt mondja az elmélet, hogy éljen a szabadság! Úgy van kérem tisztelettel, de ami a szabadság kérdését illeti, van némi ellentét köztem és a gyakorlat között. Kérem kartárs, ha nem tudná, tegnap is lecsukták az én jó épesapám, azon a jogcímen, hogy ő hajlamos a korrupcióra és elsikkasztott ötezer forintot. Csak csóválom a fejem. Hova fajultak a nézetek! Az én jó édesatyám még eddig sosem bukott le. Pedig a boldogult mult rendszerben, ó, drága jó istenem, mennyit sikkasztott, de mennyit. De hogy is mondja Kautsky? Appardon Peyer, appardon az izé... Na lássa, úgye hogy ő is azt mondja, hogy elmélet és gyakorlat az más. Á, én már nem is folytatom tovább. Én már letört egzisztenciává zúzódtam. Csak itt van kérném a klerikális reakció kérdése, amely Révai elvtárs megállapítása szerint, úgye, hogy is van az mondva? Na, segítsen már egy kicsit ki, itt van a nyelvemen. Nem segít. Így is jó. Egy biztos, hogy a Grősz püspök eminenciás főkegyelmes uram is, ha nem tudná, ül bizonyos elzárt helyen és breviáriumot olvas ahelyett, hogy...

Eh, hát nincs az emberekben kívánság, hogy elmélet és gyakorlat összhangba jöjjön? Drága jó uram, én úgy föl szeretném építeni ezt a szocializmust, de úgy, egészen a radikalizmusig. És sehol semmi hely, ahol meghallgatnák az ideáim. Naponta vastag elméleti műveket olvasok. A Bernstein, meg a Vicki Baum, nemkülönben a Göbbels emlékiratai. Ó, pardon, pardon, úgyebár nem Göbbelset, hanem Marxot mondtam. Igen, igen, olvasgatom a Marxot, csak olvasom, csak művelődöm. S képzelje uram, hajoljon ide kicsit közelebb. Képzelje, na hajoljon és sírjon együtt velem. Engem, de engem, a kilencszázegyes kommunárdot, nem vettek föl a pártba.

Hát ehhez szóljon hozzá. Hát ezt a skandalumot értse meg. Én, aki már negyvennégyben is, ő... ő... ő... nem negyvenhetet mondtam? Igen, szóval mindegy. Keserű szívvel belenyugszom, de időnkint lázadozom azért, lázadozom, hogy szakadék van az én elméletem és az élet gyakorlata között.

Nagy S. József

Majd maga esik bele...

— Nem tudod Zsíros komám, hogy a magnak ilyenkor már a földben kell lenni?
— Ne taníts engem, komám. Én már meg is ástam a vermet ..

ETE-MATE

A dolgozók nyaraltatását eleinte úgy értelmezték, hogy július havában mindenki foglalja el kijelölt helyét valamelyik szakszervezeti üdülőben. Aztán kiderült, mégsem volna praktikus, ha az egész ország egyszerre nyaralna, mire divatba jött az őszi, sőt téli nyaralás is.

— Hogy őszültél? — kérdezik októberben a Mátrából visszatért csokoládészínűre barnult üdülőt.

Az őszi üdülésnek külön varázsa van. A szórakozások között első helyen áll (közvetlen a napi négyszeri étkezés után) a sport. Szombaton az üdülő kultúrfelelőse lelkesen jelentette be:

— Délután ETE—MATE futballmérkőzés. Minden szurkoló ott legyen.

Ha akadna olvasó, aki nem tudná, hogy mi az ETE és mi a MATE, az szégyellje magát. De ennek az elenyésző kisebbségnek a kedvéért eláruljuk, hogy ezen a nevezetes délutánon az Első Turnusban Ebédelők mérték össze erejüket a Második Turnusban Ebédelők csapatával. Bár csupán két napja alakultak meg a csapatok, a frissen érkezett vendégekből, máris mindegyik csoport vad szurkolótáborral rendelkezett.

A pályán a bíróválasztás kérdését tisztázták először. Egy nyurga fiatalember jelentkezett és közölte, hogy ő vizsgázott bíró.

— És melyik csoportban ebédelsz? — kérdezte Gyuri bácsi, aki odahaza sztahanovista gépkocsivezető.

— A másodikban.

Gyuri bácsi dühös lett:

— Mit gondolsz öcsém, mi akik fél egykor ebédelünk, belenyugszunk abba, hogy olyan ember bíráskodjon, aki fél kettőkor ül asztalhoz?!

Mindenki belátta az összeférhetetlenséget és így Józsit, a legkedvesebb pincért választották meg bírónak, azzal az indokolással, hogy ő egyforma pártatlansággal tálalta fel délben mind a két turnusnak a raguleveséből, rizses csirkéből és almáslepényből álló ebédet.

A mérkőzés első percében Sanyi, — sztahanovista vájár — berúgott egy gólt a MATE kapujába. De a MATE szurkolói erre rögtön találtak mentséget és odarikkantották az üdülő kövér főszakácsának:

— Túlnagy porciót adtál a játékosainknak, azért ilyen lusták.

— Az első turnus is nagy porciót kapott — védekezett a séf.

— Igen, de azoknak több idejük volt kipihenni!

A végén az ETE 5:2 arányban győzött. Nyomban megkapták a látványosságszámba menő győzelmi trófeát.

— Nem érdemes ezeknek ilyen szép díjat adni, — állapította meg egy elkeseredett ellenszurkoló — mert rögtön megeszik...

Ne csodálkozzék senki ezen a megállapításon: a győzelmi trófea egy remekbekészült citromtorta volt.

(s. a.)

A TITOKTARTÁS MÓDJA

Az igazgató fejét vakarva bosszankodott.

— Elvtársak, ez így nem mehet tovább. Mióta a páncélszekrény zárja elromlott, egyetlen bizalmas okmányt sem tudunk titokban tartani. A napokban egy anyag elemzéséről szóló feljegyzést tettem az asztalom fiókjába — néhány nap mulva már a fél gyár erről beszélt. A páncélszekrény csak két hét mulva lesz készen... Mit tegyünk hát?

Ebben a pillanatban lépett be az üzemi bizottság elnöke:

— Igazgató elvtárs, négy órára hirdettünk értekezletet a munkásklubba és még senki sem jött. Jöjj, ha jön valaki, neked kell megnyitnod.

Az igazgató úgy nézett az üzemi bizottság elnökének szeme közé, mintha kettőig sem tudna számolni.

— Hogy-hogy?... Nekem? Honnan tudnám, hogy ma értekezlet van?

— Honnan? — tördelte ez kezét kétségbeesetten, — hát onnan, hogy a hirdetmény egy hete lóg a faliújságon!

— A faliújságon?... Tudta ezt valaki közületek, elvtársak? — fordult az igazgató a jelenlevőkhöz. — Látta valaki?

— N-n-nem, igazán nem láttuk — mondta a könyvelő és lehajtotta a fejét.

— Most már tudom — mondta az igazgató — mit kell csinálnom. Holnaptól kezdve az összes bizalmas okiratokat ki fogom függeszteni a faliújságra. Ott biztosan nem olvassa senki.

(A Svet práce című prágai lapból.)

Ilyen elnök kell nekünk

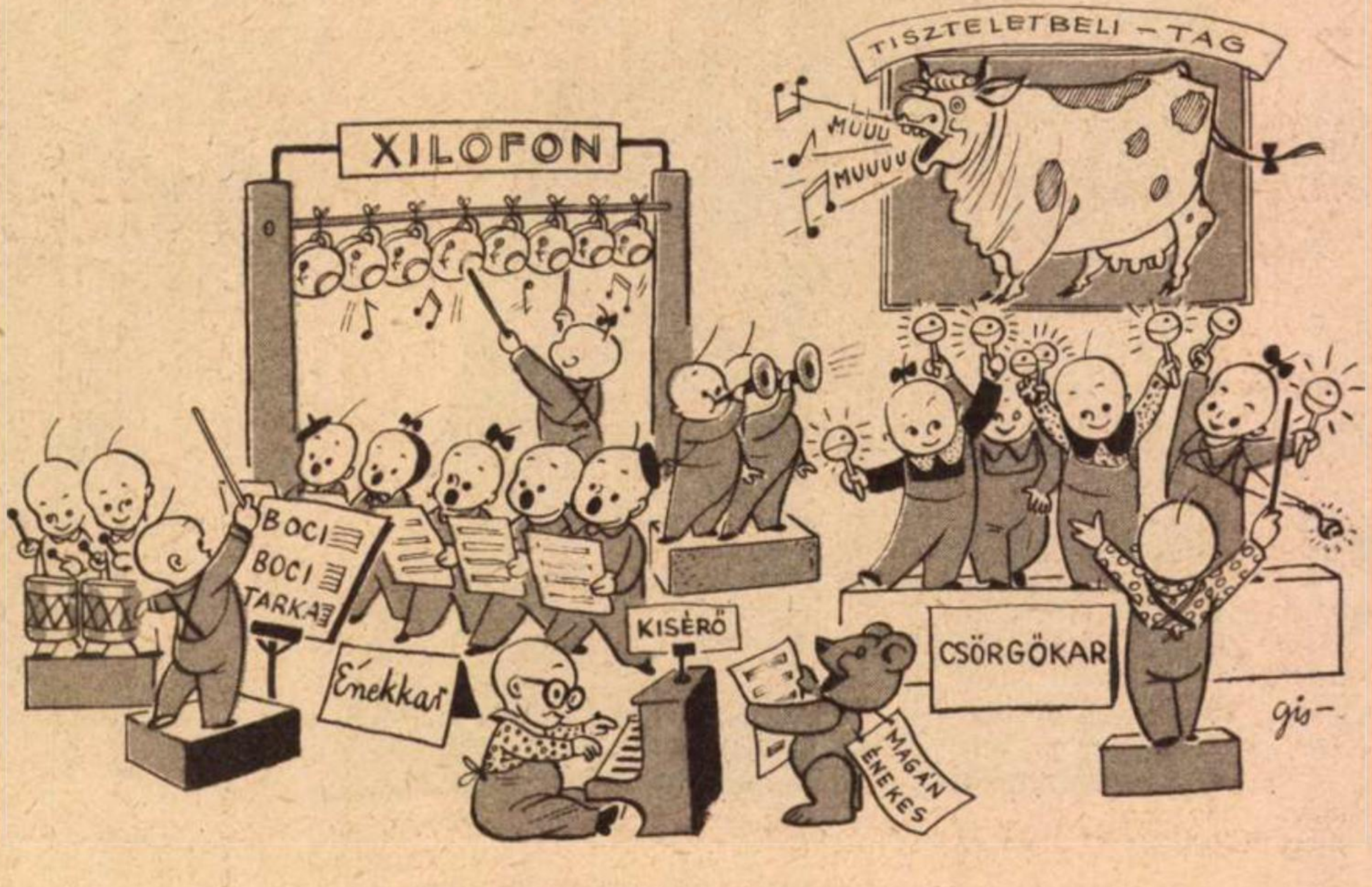
— Hogy állnak az őszi vetéssel?
— Őszi vetés? Hol vagyunk mi már attól!

Ilyen elnök nem kell nekünk

— Hogy állnak az őszi vetéssel?
— Őszi vetés? Hol vagyunk mi még attól!

Az ifjúsági zenei héten...

... a legifjabbak is részt akarnak venni!

NIKOLAJ HARKOV:

Atyai nevelés

Borisz Timoféjev, a hetedik osztály tanulója vasárnap este csüggedten állt az ablak mellett és ajkait harapdálva, idegesen cibálta a tüllfüggönyt. Nikoláj Petrovics a díványon heverészett, kiégett cigarettáját nyomkodta. Már félórája boldogította fiacskáját atyai intelmeivel.

— Mikor jön meg már végre az eszed?... Ne rángasd a függönyt!... Hamarosan vizsgázni fogsz az algebrából! Mire véled a napot?... Mi motoszkál a fejedben?... A „Zenit" és a „Spartak"-?... A „Dinamo" teszi le helyetted a vizsgát az algebrából? Mi? Igen?... Téged kérdeztelek... Nincs tovább futball! Vedd tudomásul! Mennyi pénzed van futballjegyre?

— Négy rubel... és hatvan kopejka...

— A számtankönyvedben mit keres az a két rubel?

— Péksüteményre spóroltam...

— Add ide rögtön!

— Papa! Ma utoljára akartam! Értsd meg, rangadó mérkőzés! A Bányász az Elektromossal...

— Semmi „Elektromos"! Algebrából kettese van és mérkőzésre akar menni! Hatvan kopejka nálad maradhat. A többit vizsga után megkapod... Persze, ha sikerült... — Nikoláj Petrovics megolvasta a pénzt és zsebredugta... — Most pedig mars a szobádba! A rádiót kapcsold ki! Ülj le és tanulj!

Borisz úgy érezte magát, mint akit kifosztottak, kiraboltak, tönkretettek: zsebébe dugta tőkéjének siralmas maradékait, kikapcsolta a rádiót és eltűnt az ajtó mögött.

A konyhában húst vágtak, edények csörömpöltek. Anna Ivanovna az esti harapnivalót készítette. Az óra háromnegyed hetet mutatott. Nikoláj Petrovics sóhajtott és leugrott a díványról. A díván is sóhajtott, öreg rugói felsírtak. Nikoláj Petrovics szorgoskodni kezdett. Az ebédlőasztalra nagy ív papirost terített, a papírra helyezte a dominós dobozt, két remekül kihegyezett ceruzát, hamutartót, gyufát és egy pakli cigarettát.

Az óra a hetet kezdte ütni és ugyanabban a pillanatban kopogtattak az előszobaajtón. Nikoláj Petrovics kisietett az előszobába.

— Másodpercnyi pontosság! — üdvözölte a vendégeit, amikor ajtót nyitott. — Pompás fickók vagytok!

— Az meglehet, de nem mindnyájan, — dörmögött a világosszürke ruhás és szalmakalapos vendég.

— Parancsoljatok! Hol van Brizgalov? — aggodalmaskodott Nikoláj Petrovics.

— Vidékre ment. A nagy főnökök sürgönyileg rendelték ki, essen beléjük... — heveskedett a második vendég, mintha valami katasztrófáról adna hírt.

— Akkor hát... bocsássatok meg... hogyan leszünk? — Nikoláj Petrovics hátrafelé lépkedve nekiment az ajtófélfának és megütötte a nyakszirtjét. — Mi lesz?

— Hát bizony elutazott — harsogott a szalmakalapos vendég basszusa. — De mért rekedtél meg az ajtófélfánál? Legalább engedj be bennünket a szobába.

Nikoláj Petrovics jóformán minden vasárnap vendégül látta Vojlokovot, az optikai és fotógyár könyvelőjét, Gyikuskint, a szöggyár könyvelőjét és Brizgalovot, az egyik járási kirendeltség könyvelőjét. Nikoláj Petroviccsal, a járási egészségügyi hivatal könyvelőjével együtt kialakult a szenvedélyes, fáradhatatlan „domino-harcosok"-ból álló, állandó és változhatatlan kvartett. Most pedig csak három partner van együtt. Egész héten azt az ábrándot becézgették, hogy vasárnap „kirugnak a hámból"... Kész katasztrófa.

— Úgy látszik hármasban kell játszanunk. Talán a „bazárt".

— Ugyan! A „bazárt"!? Nem komoly játék.

— Játsszuk a „tengeri kecskét". — De hármasban? Marhaság!

A zárt ajtó mögül áthallatszott az egyhangú, mélabús magolás:

— Két szám négyzetének az összege egyenlő...

— Borisz?... Itthon van?... suttogta Vojlokov, meglengetve szalmakalapját.

— Boriszka! — kiáltott Gyikuskin.

— Pszt!... — pisszegett haragosan Nikoláj Petrovics. — Megbüntettem. Vizsgáznia kell algebrából...

— No és aztán? — kérdezte Gyikuskin kezeit dörzsölve. — No!

— Azt mondtam, hogy le kell vizsgáznia, máskülönben nem megy át a nyolcadikba.

— Ugyan, Nikoláj Petrovics, — dohogott Vojlokov —, amikor mi iskolások voltunk, nekünk is kettesünk volt algebrából mindnyájunknak. Mit izgulsz?

Gyikuskin és Vojlokov karonfogták a gazdát és valamit sugdostak a fülébe, közben nem vették le a szemüket a megbüntetett matematikus szobájának az ajtajáról.

Végül Nikoláj Petrovics lerázta magáról barátai kezét, összeráncolta homlokát, vésztjóslóan krákogott és zordonan kiáltott:

— Borisz!

Az ajtóból először egy számtankönyvet tartó kéz nyomult az előtérbe, majd megjelent a kánvallott hetedikes borzas feje.

— Itt vagyok, papa... Jó estét, Ivan Ivanics! Jó estét Vaszil Vaszilics!

— Fogadj szót, — fenyegette Nikoláj Petrovics. — Nem azért beszélek, hogy a szél elfújja!...

— De papa, igazán, én foglalkozom... — mondta Borisz pirulva és a tankönyvben lapozva.

— Foglalkozol! Ismerem a te foglalkozásodat! Nézed a könyvet és nem látsz semmit... Az ilyen foglalkozásnak nincs értelme. Mechanikus magolás. Az hát!... Hm... hm... Hagyd egy kicsit az algebrát. Rövid szünetet tarthatsz. Ülj ide közénk negyedik partnernak...

— Segíts ki bennünket, Boriszka, — kérte Gyikuskin panaszosan.

— Még hasznodra is válik, — hangzott Vojlokov tekintélyes basszusa — egy kicsit szellőztetni kell az agyat... És... a dominó szintén matematika!

— De csak hatvan kopejkám van... — Kivette zsebéből az aprópénzt és szemrehányóan nézett az apjára.

— Nem tesz semmit! — hadonászott Gyikuskin. — Kicsiben kezdjük... „Kecskét" játszunk huszkopejkás alapon.

— No, itt a pénzed! — Nikoláj Petrovics átadta az összegöngyölt papírpénzt. — Üljetek le elvtársak!...

Egyszerre mind hangosan kezdtek beszélni, tologatták a székeket, cigarettáért nyúltak. Mintha teher esett volna le a vállukról.

...Tizenkét órakor, amikor Anna Ivanovna megjelent a harapnivalóval, a kimerült játékosok összeadták a papírlapokon a számoszlopokat és kölcsönösen ellenőrizték a számítást.

Nikoláj Petrovics és a partnere vesztettek legtöbbet. Ma nem ment a játék. De Borisznak és Gyikuskinnak szerencséje volt. A nebulónak a vigyorgástól a füléig szaladt a szája, amikor a nyereséget összeszámolta.

— Papa! — kiáltotta a játéktól felhevülve. — Három rubelt és hetven kopeikát nyertem tőled. Rögtön kifizeted, vagy felírjuk?

— Mi...it? — meredt haragosan a fiára Nikoláj Petrovics. — Mi az?... Hogyan? ... Te még itt vagy?... Hát az algebrát ki tanulja meg helyetted? Mars a szobádba! De azonnal!...

(Fordította Pogonyi Antal)

Az ázsiai népek hajnala...

...az agresszorok alkonya.

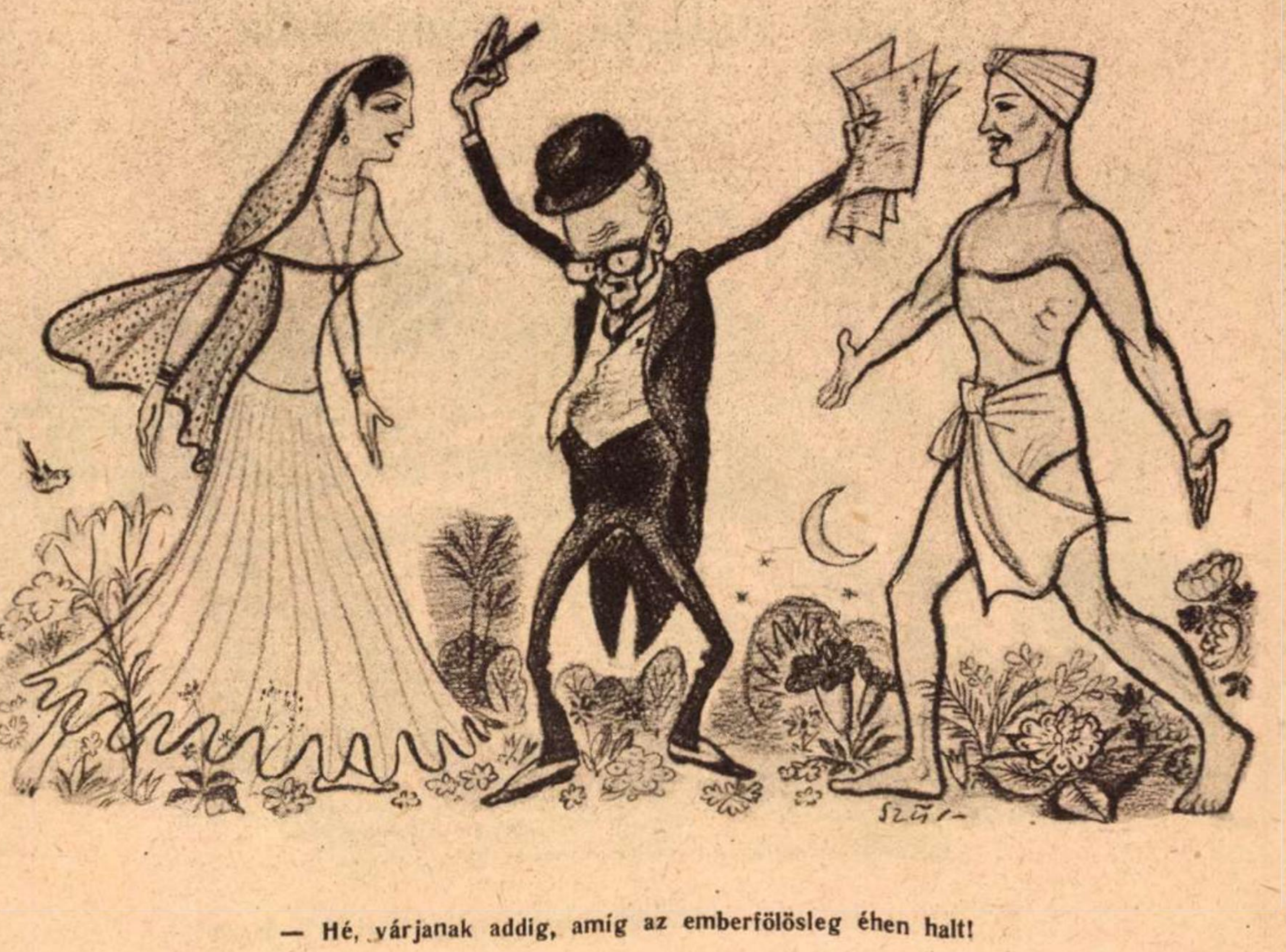
Amerikai optikai csalódás

— Mégiscsak erre szavazok, ennek legalább kilátszik a fejebúbja a sok panamából.
— Ugyan, ne legyen naiv! Véletlenül hosszabb a nyaka!

HINDU JEGYESEK

Egy amerikai „tudósbizottság" szerint az indiai éhinséget az okozza, hogy Indiában emelkedik a születések száma.

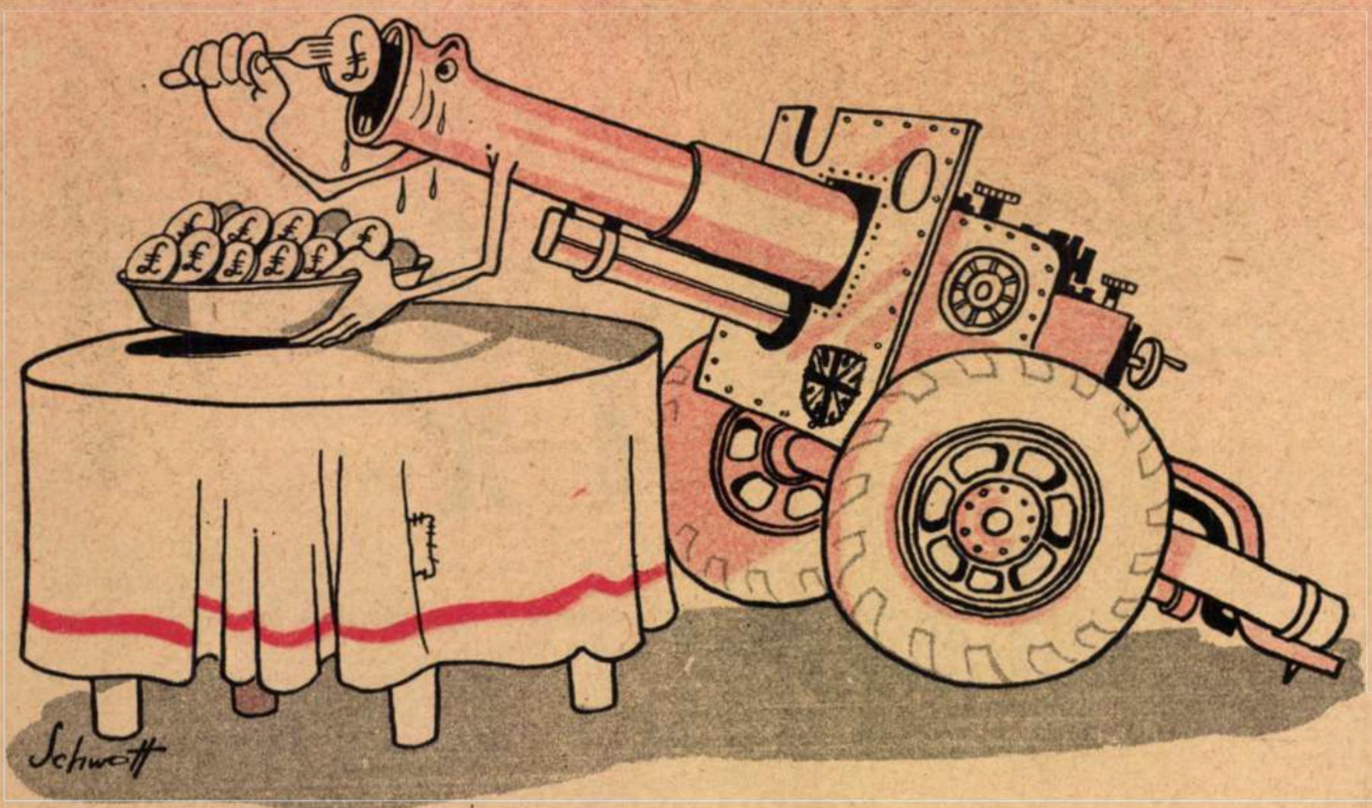
— Hé, várjanak addig, amíg az emberfölösleg éhen halt!

A XIX. PÁRTKONGRESSZUS REFLEKTORFÉNYÉBEN

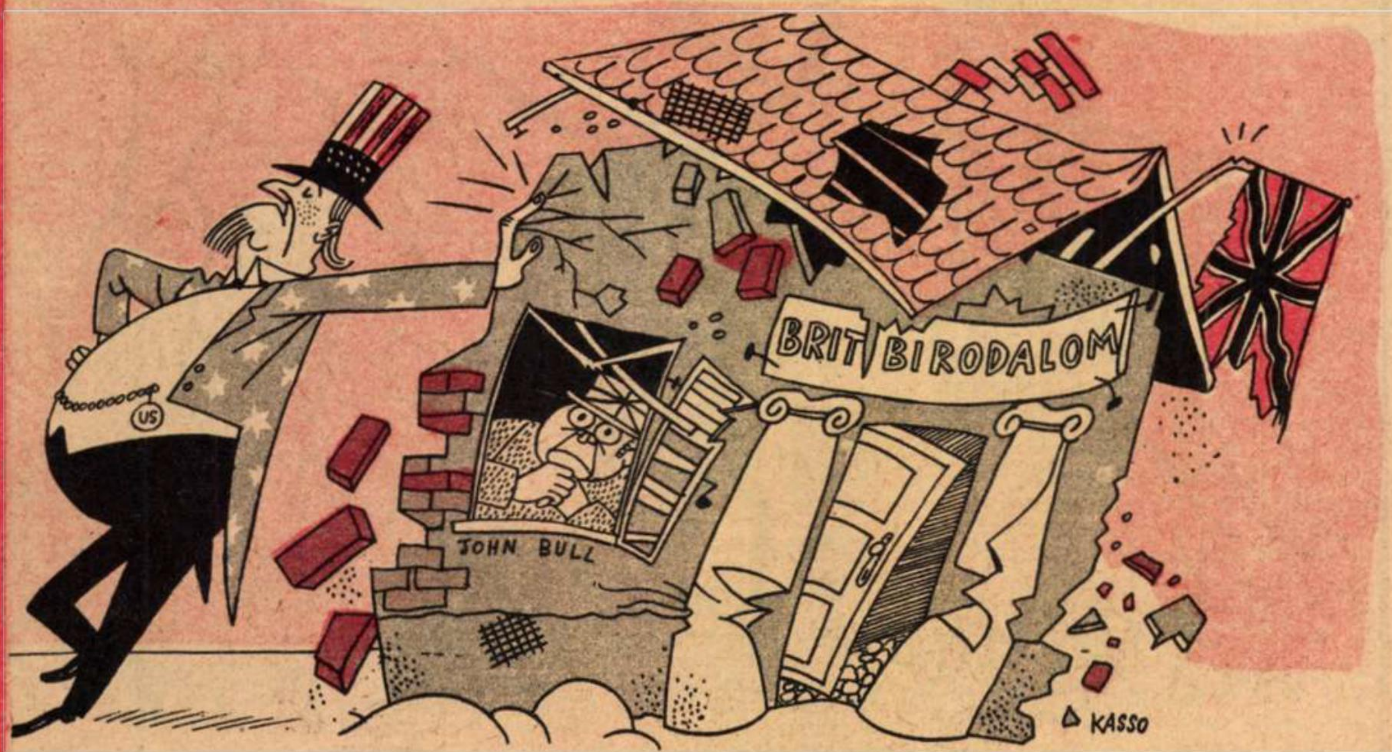

John Bull: Legalább a telefont hagyják meg, hogy hírül adhassam a sajtónak: a kommunizmus teszi tönkre Angliát!

Angol nagyfogyasztó

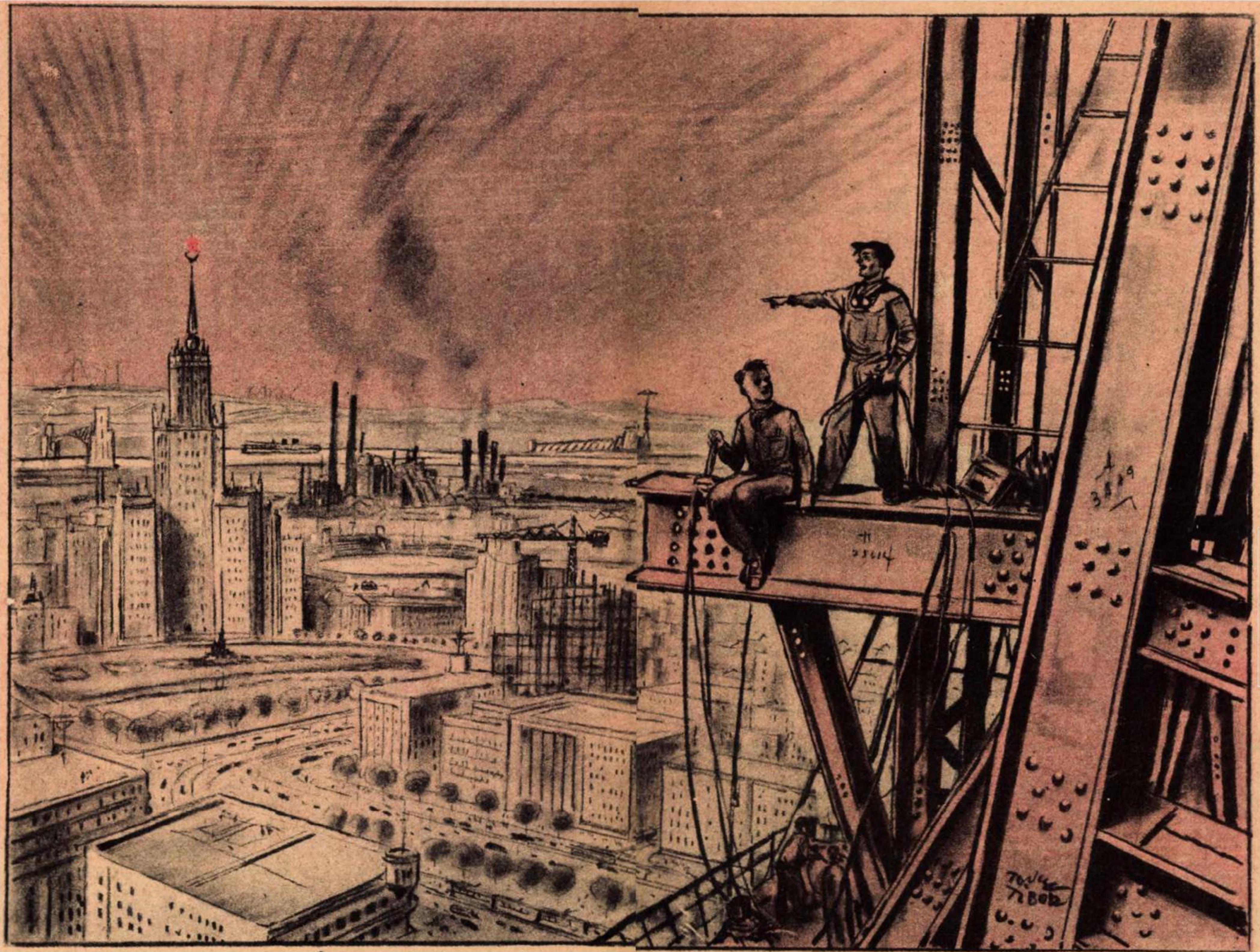

John Bull és a támogatója

— Hé, maga őrült, úgy támogat, hogy összedől a házam!

Egy szovjet felhőkarcoló tetején

— *Milyen gyönyörű innen a kilátás!*
— *Igen! Már látjuk a kommunizmust is!*

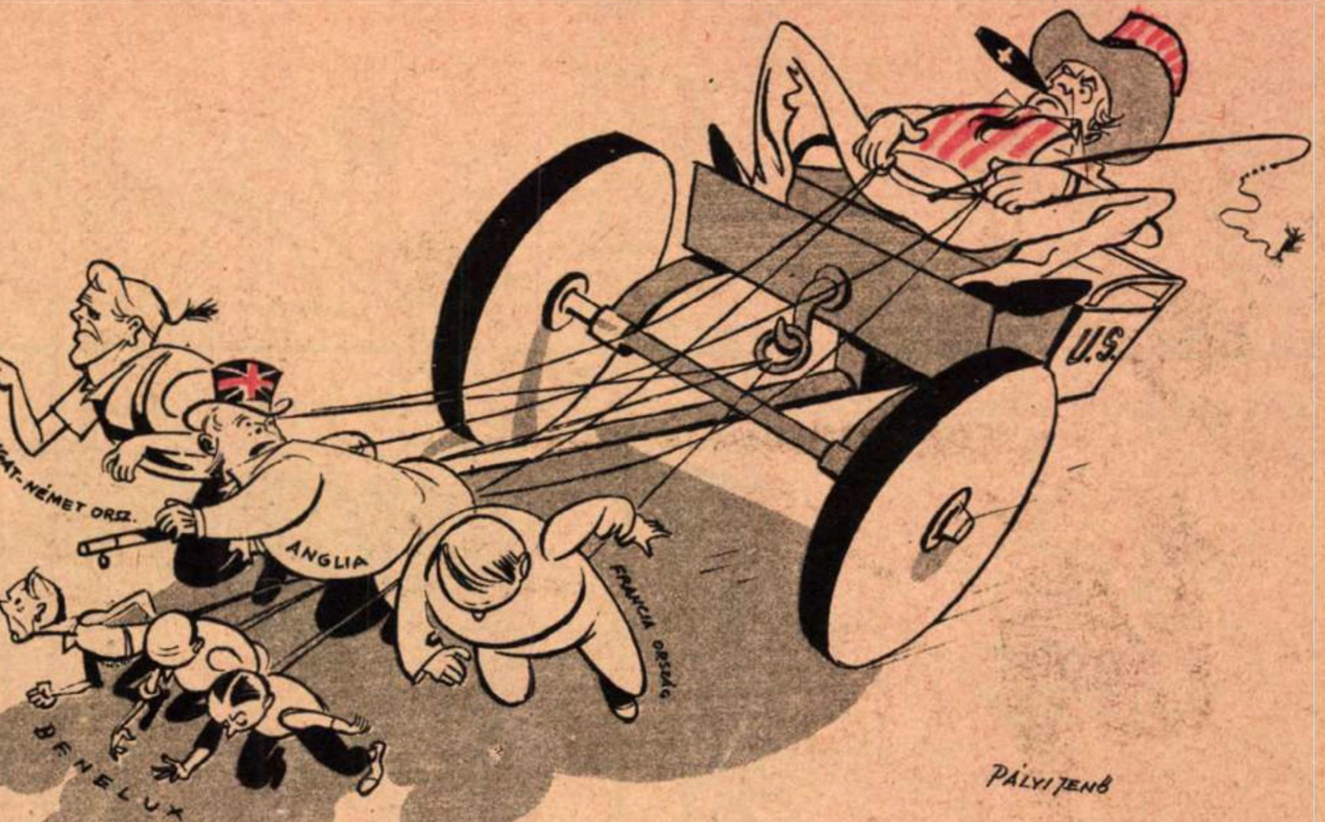
A XIX. pártkongresszus beszámolója a rádióban

Így hallgatták az amerikai gyártulajdonosok.

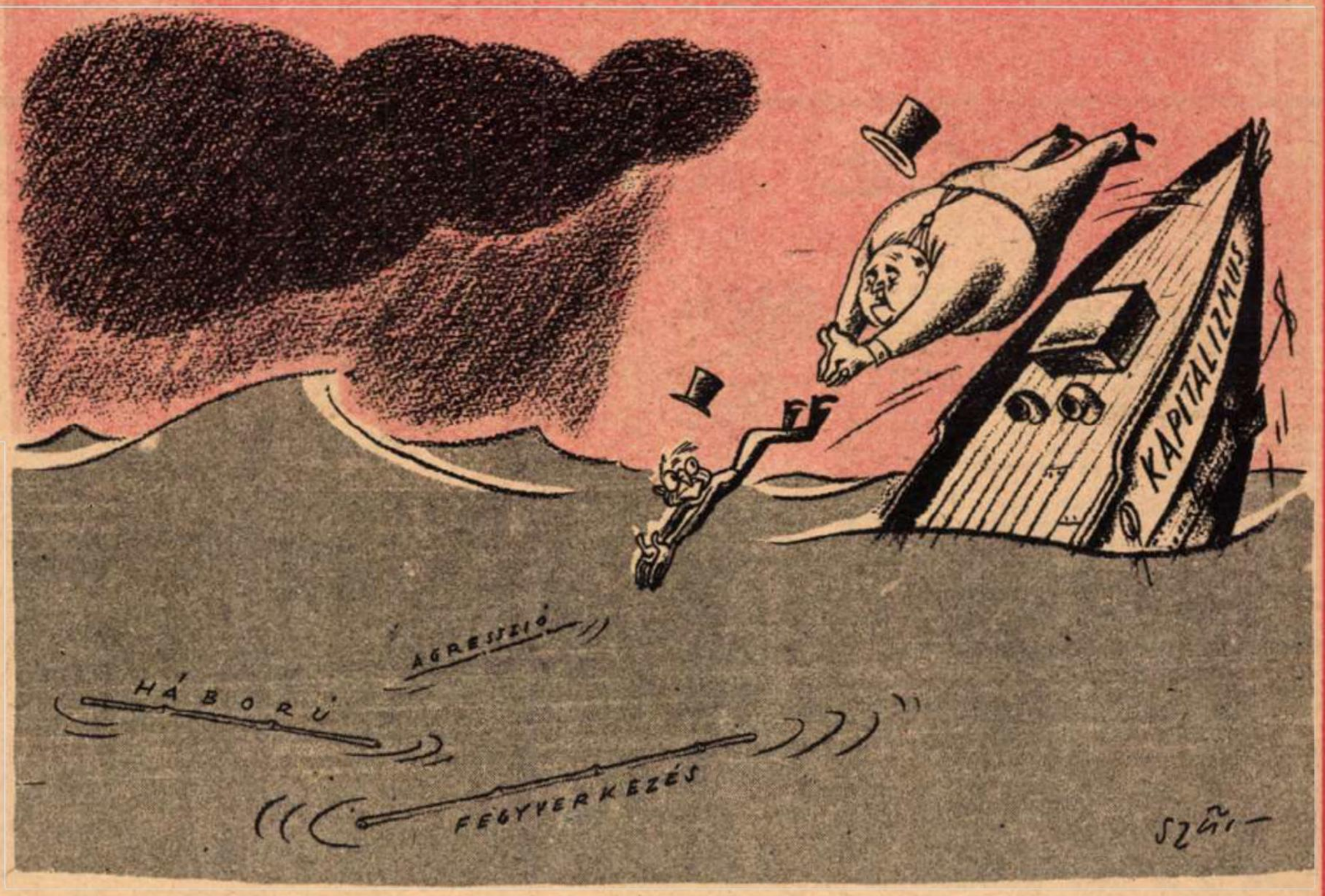

Így hallgatták a magyar gyártulajdonosok.

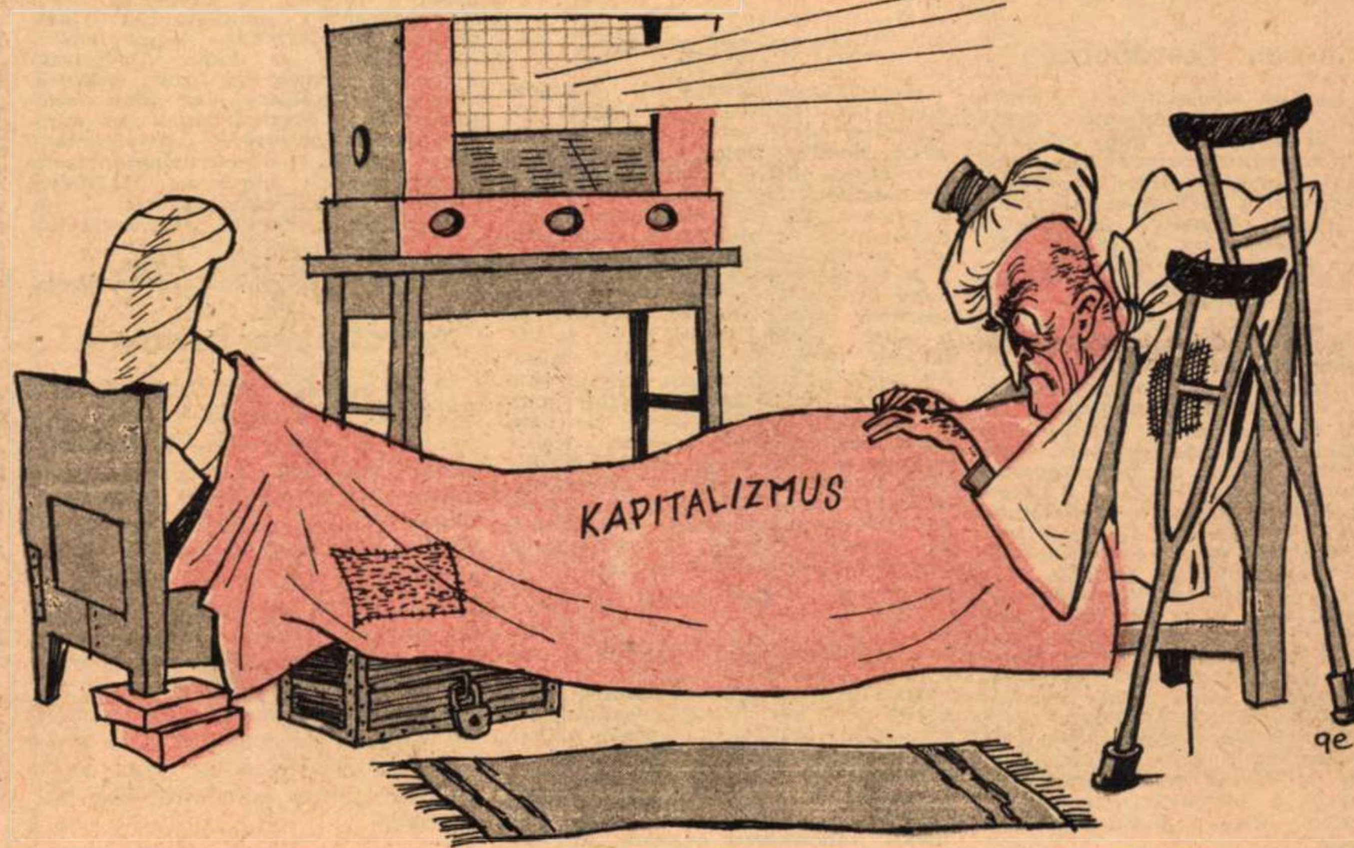
— Mondja Samu bácsi, mi mindig csak kocsit húzunk?
— Nem! Aztán majd lovagolok rajtatok ...

Beugratás

Truman: Utánam! Ott látok egy pár szalmaszálat!

Betegágyban

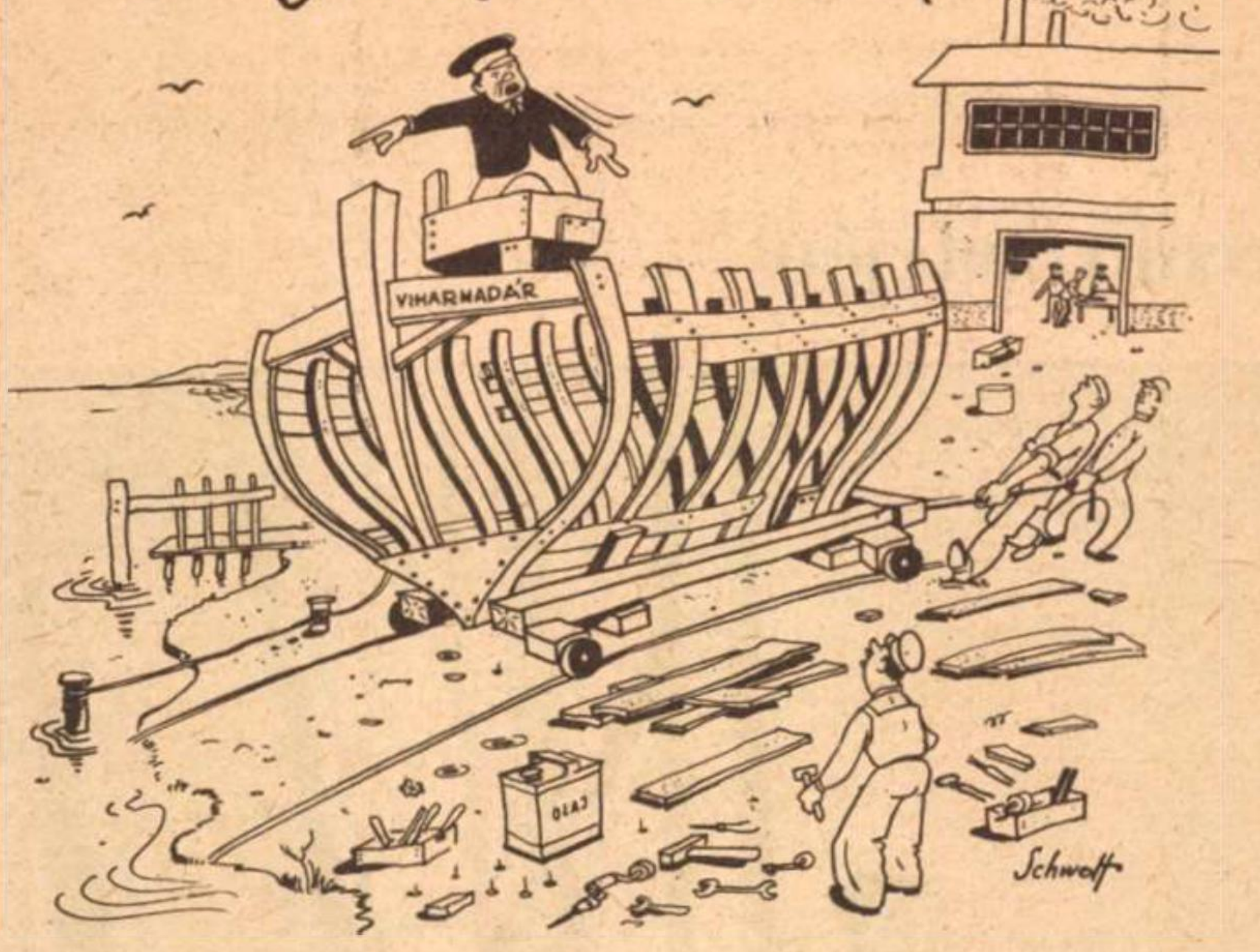
— Nohát! Még hogy én gyengülök!

A Budapesten vendégszereplő berlini „Komische Oper" három kitűnő művésze

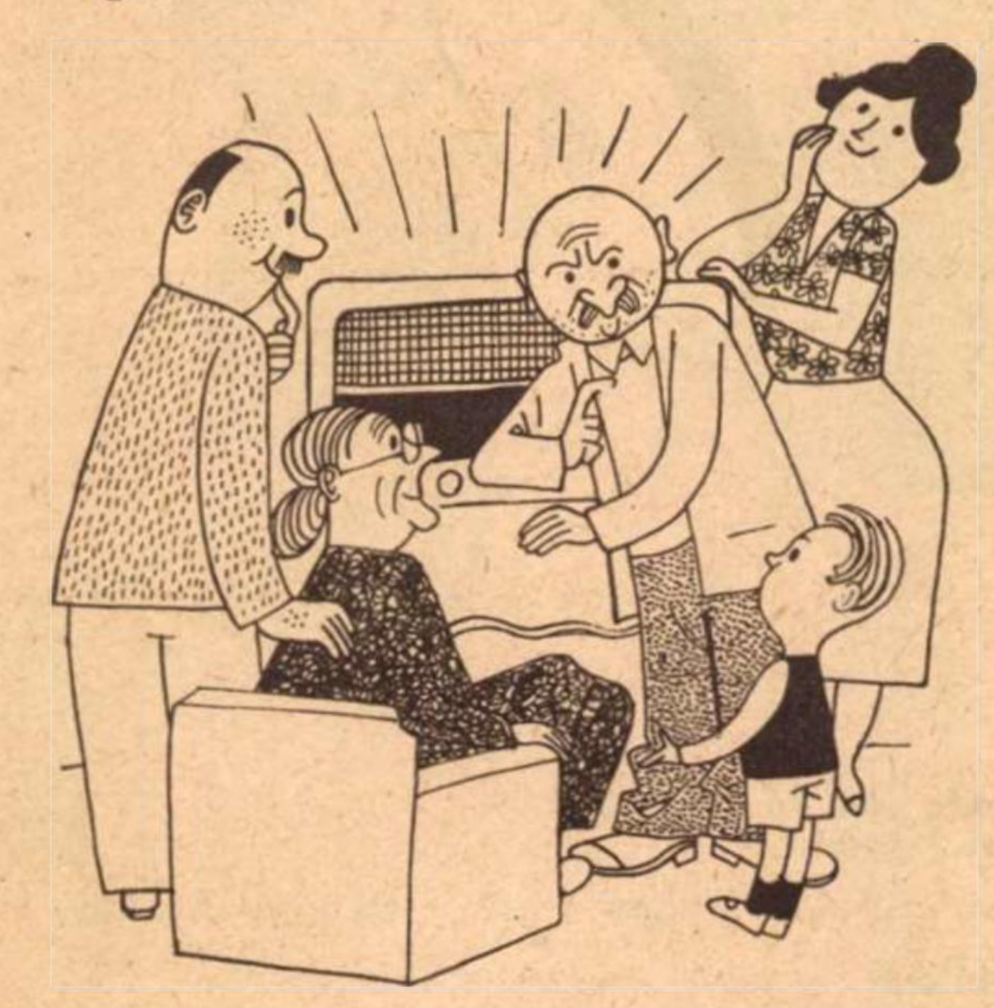
Gerhardt Frei — Diana Eustrati — Hans Reimann

Példázat a határidőről

— Kész vagy nem kész, nem érdekel. Gyerünk szaktársak, ma van a vízrebocsájtás napja!

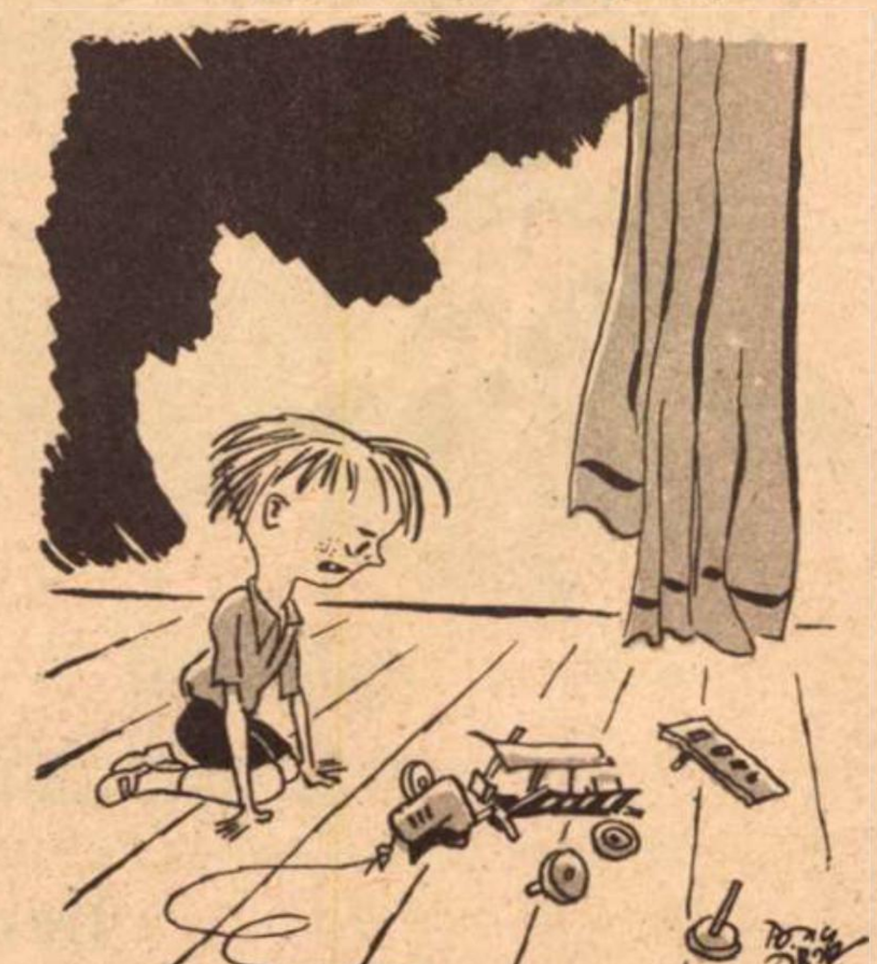
Egy népszerű rádió műsorszám

Nagypapa (az unokához): Ejnye kisfiam, nem látod, hogy a Csinnbumm-cirkuszt hallgatjuk? Ne zavarj minket, menj ki szépen játszani!

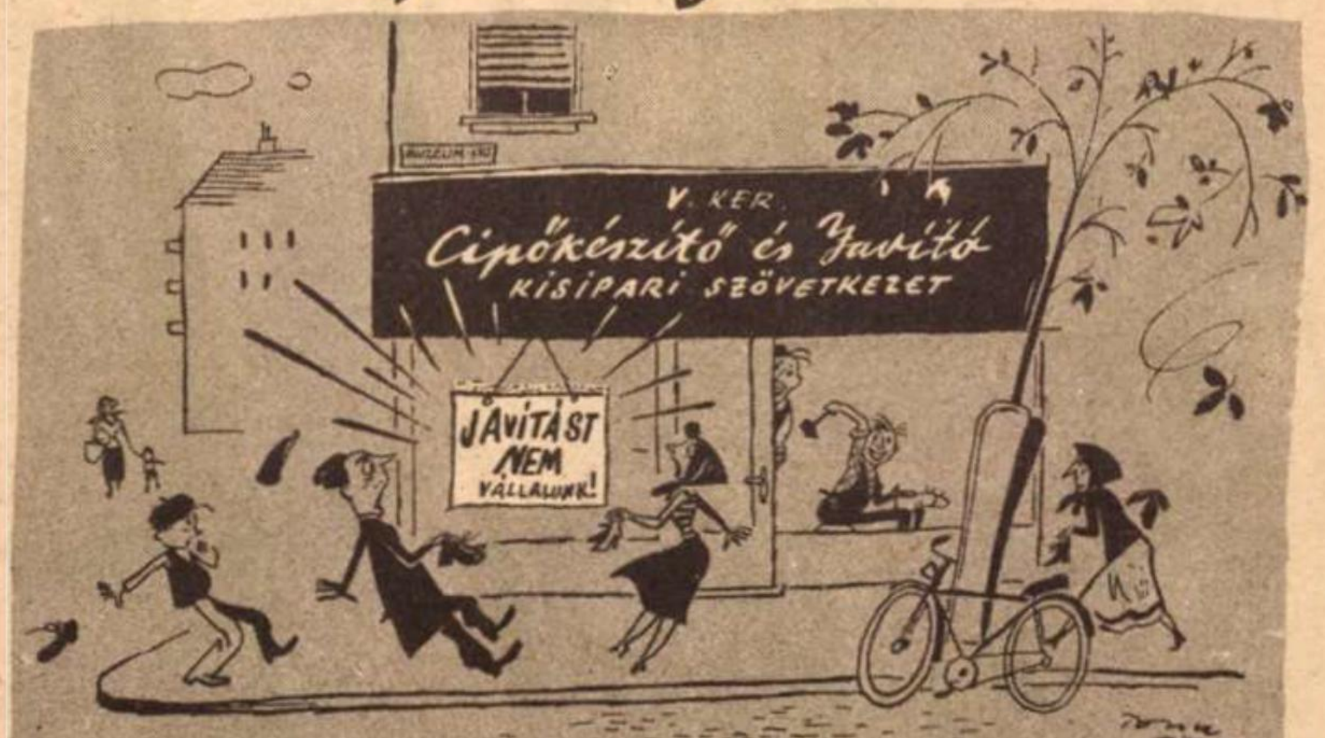
Ebadta panaszkodik

Rosszminőségűek a gyerekjátékok

— Semmi örömöm sincs bennük! Maguktól esnek szét!

Kép szöveg nélkül

Le a bürokráciával!

Nem is örököltem!

Augusztus 12-én felszólitást kaptam a II. kerületi Tanácstól. Közölték, hogyha nem fizetek 28 forint örökösödési adót, végrehajtanak. Elsiettem a Tanácshoz, ahol megtudtam, hogy a szolnoki Járási Tanács átirata alapján akarnak végrehajtani. Azt is megtudtam, hogy „Szolnok megyében meghalt a nagyapám, örököltem utána és 28 forint az örökösödési illeték".

Közöltem a Tanáccsal, hogy Szolnok megyében nincs semmiféle rokonom és így nem is örökölhettem. A Tanács pénzügyi osztályától azt a választ kaptam, hogy bizonyitsam be, hogy nem örököltem, különben végrehajtanak. Írtam a szolnoki Járási Tanácsnak és azt a választ kaptam, hogy személyi adataim nem egyeznek az örökös adataival. Örömmel közöltem ezt a felvilágositást a II. kerülettel, de nem elégedtek meg ezzel és azt követelték, hogy menjek be a Tanácshoz és igazoljam, hogy nem vagyok azonos a végrehajtandó örökössel. Hiába magyaráztam, hogy a Tanácsnak kellene az ellenkezőjét bizonyitani, nem hallgattak meg és végrehajtottak. Lefoglalták a 28 forint örökösödési adóm fejében a rádiómat és egy párnázott karosszékemet. Felháboritóan bürokratikus eljárás ez: engem zaklatnak és költségekbe vernek azért, mert nem találják az igazi örököst.

Balogh Imre
Budapest

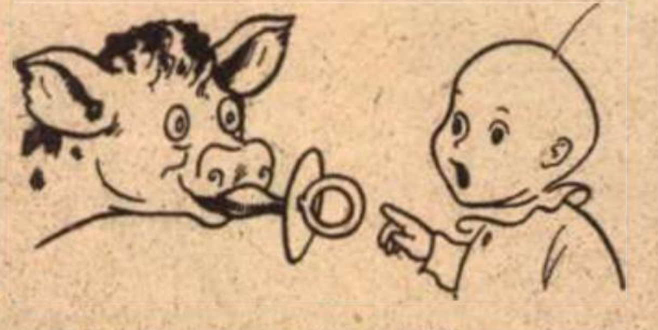
Márciusban kezdődött . . .

Márciusban levelet irtunk a tolnamegyei Tanács népművelési osztályának és azt kértük, hogy intézkedjenek a naki mozgóképszinház áramfejlesztő agregátorjának kijavitása ügyében. Azt a választ kaptuk, hogy a következő negyedévi költségvetésben szerepelni fog a javitás költsége és kijavitják az agregátort.

Három hónappal később a Megyei Tanács népművelési osztálya megigérte a körzet mozigépészeinek, hogy a naki mozi áramfejlesztőjét rövidesen megjavitják. Újabb három hónap telt el. Szeptember 8-án a MOKÉP szekszárdi kirendeltsége átvette a mozit és ekkor újabb igéretet kaptunk a javitás ügyében. Végre szeptember 19-én az áramfejlesztő agregátorját elszállitották a szekszárdi Finommechanikai Vállalathoz. Október 1-én közölték, hogy a javitás megtörtént és a készüléket még aznap postára adják. Október 3-án felhivtuk a MOKÉP kirendeltségét telefonon, ahol most már azt közölték, hogy az áramfejlesztőt csak három hét mulva tudják szállitani, mert a dinamót át kell tekercselni. Ezt tudhatták volna előbb is, minthogy én ezt a gép elküldésekor levélben megirtam. Községünkben 1700 lakos van, de a szomszédos három község is a mi mozielőadásunkat látogatná. A bürokrácia megfosztja őket attól, hogy a kultúra áldásait élvezzék.

Kovács István,
a naki mozi gépésze

Cucli-ügy

Tejesüvegre való cuclit szerettem volna vásárolni. Voltam patikában, az Anyák Boltjában; de nem kaptam. Mindenütt azt mondták, hogy várják az árut, jöjjek néhány nap mulva. Azóta hetek teltek el, kislányomnak közben hat foga nőtt ki, de nem kaptam cuclit. Végül az egyik drogériában a nyakamba sóztak egy borjúszoptató cuclit. Ilyenekkel adják be a kis borjúknak az orvosságot, vagy a tejet — ha a tehén elpusztult. Két forint hatvan fillért fizettem érte. A bébicucli ára csak 98 fillér. Bementem még több üzletbe, az Anyák Boltjába is, de mindenhol csak borjúszoptatót akartak adni.

Végre hosszú idő mulva az Állami Áruházban kaptam 98 filléres cuclit. Miért nem árulják ezt a szaküzletekben is? Szeretném, ha a Gyógyárutértékesitő Vállalat megszivlelné soraimat és rendes cuclit szállitana a boltokba borjúszoptató helyett.

Berényi István
Pécs

Legyen világosság!

Magyarszék község III. kerülete Komló szocialista bányavárostól tizkilométernyire van. Lakosságának zöme Komlón dolgozik. Magyarszéken nincs villany, ezért a dolgozók vaksötétben botorkálnak a vasútállomásra. Ez történik, amikor este hazamennek a munkából, vagy amikor az esti műszakra indulnak.

A legsérelmesebb a dologban az, hogy kétévvel ezelőtt a villanyt bevezették ugyan minden lakásba, de a külső vezeték oszlopainak felállitásáról nem gondoskodtak. Húszhuszonöt villanyoszlopot kellett volna felállitani. Most az a helyzet, hogy a lakásban „van villany", de nem lehet bevezetni az áramot. Hiába adtunk ki két évvel ezelőtt 1000—1000 forintot. A komlói bányászok, akik igyekeznek jó munkát végezni és küzdenek az ötéves terv sikeréért, megérdemelnék, hogy villanyhoz jussanak Magyarszéken.

Egy komlói dolgozó

Rossz a röntgen

A nagyatádi tüdőgondozóban már több mint két hónapja szünetel a röntgenátvilágitás. Elromlott a gép, — nem először. Természetesen a röntgengép hibája miatt nem lehet a betegeket úgy gyógyitani, ahogy kellene. Ki felelős ezért? A gyógyitással kapcsolatos gépeket soronkivül kellene megjavitani!

A nagyatádi kórház betegei

2000 órája várok az órámra

Július 11-én elvittem az órámat átalakitás céljából a szentesi Vas- és Fémipari Szövetkezethez. A munkát elfogadták és az órát elküldték a Fővárosi Óra és Ékszerjavitó Vállalat óratokkészitő részlegének. Július 30-án az órám Budapestre érkezett. Augusztus 12-ére igérték a javitást, de még ma sem kaptam meg. A szentesiek sürgették, de nem kaptak választ Budapestről. Kiszámitottam, hogy már 2000 órája várom az órámat.

Kun Ferenc,
a szentesi Technikum
épitőbrigádjának dolgozója

Miért nem jár?

Valamikor régesrégen, hat hónappal ezelőtt a Fiumei-út környékének nagy forgalmában résztvevő dolgozók még nyugodtan tekinthettek fel az SzTK-torony órájára: járt. Májusban megállt. Elmult a nyár, de az órát nem javitották meg. A magyar főváros legmesszebbre látható és tavasszal még másodpercnyi pontossággal járó toronyórája dermedt mozdulatlanságban állja az idők viharzását. Milyen jó lenne, ha azok, akiknek sikerült megállitani az idők múlását, most észretérnének és minden jegyzőkönyvezés, igénybejelentés nélkül, bürokráciamentesen megmutatnák, hogy az SzTK-óra ismét a pontos időt mutatja, ha telefonon rászólnak az órajavitó vállalatra.

Sárdy János,
a Vízépitő Vállalat dolgozója

Szeretjük a hajunkat!

Nagy kéréssel fordulunk a Ludas Matyihoz. A hajunkról van szó. Mi ugyanis a Szondy-utcai MTH-iskola tanulói vagyunk és bizony nagyon sokan vannak közöttünk, akik szeretnek fésülködni. Amikor az iskola elkezdődött, közölték velünk, hogy az elsőéves tanulóknak teljesen le kell vágatniok hajukat, a másodévesek pedig hagyhatnak egy kis kefehajat. Más iskolákban nem közölték ezt a rendeletet, és mi most azt szeretnénk megtudni, hogy miért vagyunk mi mostohagyerekek, akiknek ősszel és télen tar fejjel, vagy legjobb esetben kefehajjal kell járkálnunk?

A Szondy-utcai MTH-iskola ipari tanulói

Ludas Matyi elintézte

Az „Ejnye, ejnye Posta!" cimmel megjelent panasszal kapcsolatban megállapitottuk, hogy a szabálytalanságot a 62. postahivatal egyik dolgozója követte el. Az illető felületes munkája miatt küldték el a levelezőlapot a Posta hibaelháritó szerve helyett az Állatkerbe. A hiba elkövetőjét megbüntettük.

Postaügyi Minisztérium

*

A „Bürokrácia négy forint körül" cimű cikk adatait kivizsgáltuk és megállapitottuk, hogy utánfizetési követelésünket a levél irója valóban befizette. A hivatkozási szám téves felvilágositás miatt hibás volt. Azt az alkalmazottunkat, aki a téves felvilágositást adta, kioktattuk. A cikkben közölt kritikát köszönjük.

Magyar Államvasutak
igazgatósága

*

Az „Egerek és emberek" cimű közlemény megjelenése után több alkalommal tartottak egér- és patkányirtást a Bakony-szállóban. A szálló dolgozói ezenkivül patkányfogó kutyát és macskákat is beszereztek. Azóta az ilyen irányú panaszok megszűntek.

Belkereskedelmi Minisztérium

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hirlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Jampeceknek néznek bennünket

Mi, az esztergomi Bányaépitészeti Technikum tanulói azzal a kéréssel fordulunk a szerkesztőséghez, hogy hivja fel az illetékesek (Egyenruhaipari Vállalat) figyelmét arra, hogy a bányászruhát a jövőben mérték után készitsék. Bányásznapi felvonulásunkkor ugyanis úgy festettünk, mint a jampecek. A kabát könyökig, a nadrág térdig ért. Szerencsére egyes tanulótársainknak erős fülük van és így a nehéz bányászsapka nem csúszott a nyakukba. A legviccesebb az, hogy méretet vettek rólunk, de a küldött ruhák mind egyfajta méretre készültek.

Jó szerencsét!

Villányi Károly
és még húsz társa

Vándorlás vízért

Ha valaki, aki nem ismeri Pilis község viszonyait s a községbe érkezik, vándorló asszonyokat, férfiakat láthat, akik vizes kannákat cipelnek. Ha az illető kérdést intéz valamelyikükhöz, azt a választ kapja, hogy vizet keresnek. Pilis községnek nyolc nyilvános kútja van, de egyik sem ad vizet. Több kúton ez a tábla olvasható: „Nem iható!" Lehetetlen a vizellátás Pilis községben! Közel tízezer lakos panasza ez. Miért nem intézkedik a Tanács?

Bátonyi Sándor,
a Fővárosi Tanács dolgozója,
Pilis

Órajáték

(Elketyegi egy bélyegző óra.)

Én volnék, hej, a bélyegző óra,
Sorsom nem éppen kellemetes.
Engem mindennap pokolba kíván
Pár szaki, és ez rettenetes!
Én ütöm rá a büszke pecsétet,
Mikor is kezdték a műszakukat,
S gyakran cáfolja meg a pecsétem
Bősz, szilaj és keserű szavukat.
Persze, előttem hiába ágál
Egynegyed nyolckor Lusta Lajos,
Hogy fogjam jól be a bélyegzőmet,
Mert a formámból ő kitapos, —
Munkalapjára csak odaírom
A negyednyolcat; itt mese nincs!
(No, nem is mondta még soha senki,
Hogy a blokk-óra micsoda kincs! . . .)

Sokáig éltem abban a hitben,
Hogy a pontosság tőlem ered,
De sajnos, van már, aki becsapja
A bélyegzőmet s ősz fejemet.

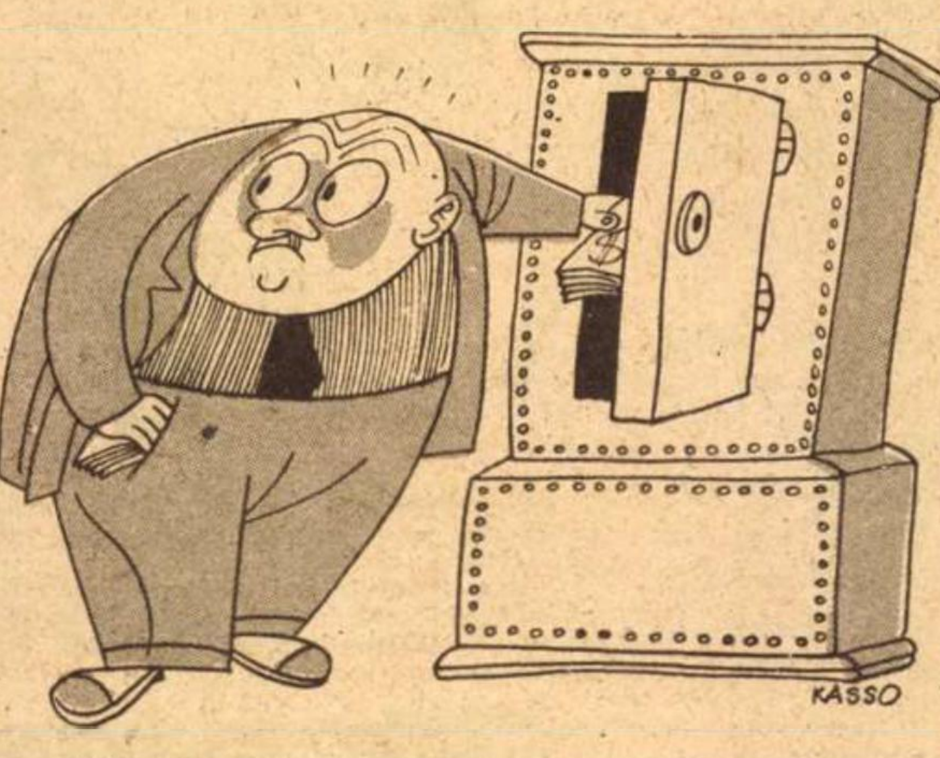
Ez hogy történik? Elketyegem most:
Háromnegyed hét. Jön Kropacsek.
Jő, szeme villan, rohan a lappal,
Blokkolok néki, — ő tovamegy.
Tovamegy ő, de nem a munkába!
Barátja néki Reczege Pál,
Kiveszi annak munkalapját is,
S elébem újra odatalál.
Reczege még tán szunnyad az ágyban,
Horkol a kedves, fujva hever, —
S elém a lapját, ni, idenyomja
Kropacsek, ez a selyma haver.
Idenyomja, és mit tehetek mást:
Oda kell ütnöm hat ötvenet!
Holott, mikorra Reczege megjő,
Az óra tán már nyolc is lehet!

Másnap mit látok? Reczege jő meg
Háromnegyed hét óra körül.
Jő, szeme villan, rohan a lappal,
Blokkolok néki. Nagyon örül.
Tovamegy fürgén, — nem a munkába!
Kropacsek lapját lopva veszi.
Fordul elébem és a pecsétem
„Kezeügyébe" odateszi.

Kropacsek otthon horkol a drága,
Jobb fele ballal cserél helyet, —
S rá kell ütnöm a munkalapjára,
Hogy már a gyárba megérkezett!
Így, ahogy mondom! Ne higgye senki,
Hogy bolondságot ketyegek itt.
Bölcs vagyok s józan. Az én fejemnek
Megszámolhatják kerekeit!
De aki így csal s azt hiszi, ő most
De jó barát is! Hű és derék!
— Annak fejéből, szavamra mondom,
Biztos hiányzik néhány kerék.

K. TÓTH LENKE

A szokás hatalma

Amerikai szenátor: Érdekes, csak úgy tudok hozzáfogni a saját ügyem elintézéséhez, ha előbb megvesztegetem sajátmagamat...

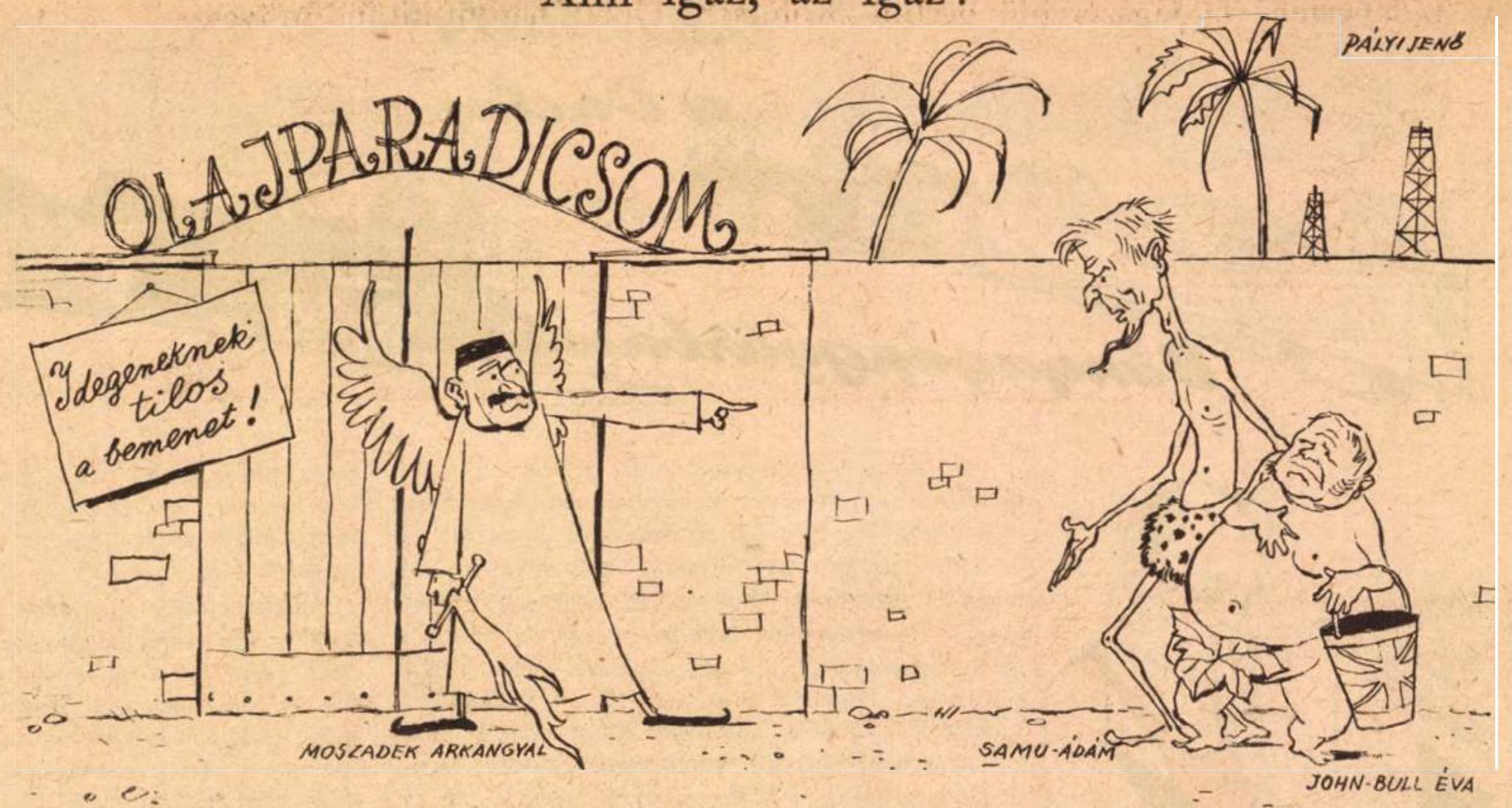
Interjú

— Mr. Tito, miután ilyen szépen átalakította Jugoszláviát amerikai gyarmattá, most tulajdonképpen minek érzi magát: amerikainak, vagy jugoszlávnak?

— Marsallnak jugoszláv vagyok, ügynöknek amerikai.

Ami igaz, az igaz!

Ádám és Éva: Arkangyal úr, hogy-hogy? Miért vagyunk mi idegenek? Hiszen évek óta járunk ide olajat lopni!

Adják el . . .

Olaszország nyomorog, adjuk el az amerikaiaknak a műemlékeinket — javasolja az olasz kormánysajtó. Az olasz kormánysajtó nyitott ajtókat dönget, hiszen az olasz műemlékeket már régen és folyamatosan adogatják el az amerikaiaknak, azokat kivéve, amelyeket az amerikaiak nem vesznek meg, hanem elvisznek; mert így olcsóbb. Egy amerikai nagytőkés megengedheti magának azt a fényűzést, hogy bemenjen az olasz képtárba és megvegyen magának egy Leonardót; de az amerikai főhadnagynak még egy Tintorettora sem futja a fizetéséből, az kénytelen a közlegényeivel leemeltetni a szögről. Van azonban egynéhány műemlék Olaszországban, amely eddig mind a nagytőkések, mind a főhadnagyok figyelmét elkerülte; most majd ezek is sorra kerülnek. Ott van például a római Szent Péter-templom, amelyet az amerikaiak érthetetlen szórakozottságból Rómában felejtettek; a pisai ferdetorony is ott van még Pisában és a Doge-palotát sem vitték el Velencéből. Ha a szállítási nehézségeket sikerül kiküszöbölni, ezek is hamarosan átkelnek a óceánon. Az amerikai nagytőkések feleségei most azt mondják hanyagul: „Az uram vett egy Leonardót, de nem tudom, hová akasszam, már úgyis tele van a szalonunk mindenféle kacattal, de hát ez ma divat, ez a Leonardo vagy hogy hívják." Nemsokára már így fognak beszélni ezek a hölgyek: „Az uram megvette a Doge-palotát, nem tudom, hogy hová állítsam, azt mondják, nem elég modern." Mire a barátnő azt feleli majd ajkbiggyesztve: „A Doge-palota, az is valami? Jim a Vatikánra alkuszik, csak a pápával vannak nehézségek, mert nagyon megszokta Rómát . . ."

Nehéz amerikai nagykövetnek lenni

1.

Caffery amerikai nagykövet: Szörnyű! Szétmegy a fejem! Mondják meg, hogy ma már nem fogadok senkit!

Attasé (tiszteleg): Igenis, nagykövet úr! Úgy kirúgok mindenkit, hogy a lábuk se éri a földet.

2.

Attasé: Bocsánat, nagykövet úr, itt van egy egyiptomi, aki nem akar elmenni. Azt mondja, okvetlenül beszélnie kell a nagykövet úrral . . . Valami fontos mondanivalója van.

Caffery: Fontos mondanivaló? Ki vele!

Attasé: Sajnos, nem tudom, mi a mondanivalója.

Caffery: Marha! Nem a mondanivalójára mondtam, hogy ki vele, hanem rá mondtam, hogy ki vele! Rúgja ki! Ez a maga feladata! Magán csizma van!

3.

Attasé (remegve): Nem bírok vele, nagykövet úr! Nem akar elmenni! Azt mondja, hogy Nagib tábornoknak hívják és neki beszélni kell az amerikai nagykövettel, hogy megtudja, mi a terve Egyiptommal.

Caffery: Azt akarja megtudni tőlem, hogy nekem mi a tervem Egyiptommal?

Attasé: Nem. Azt akarja megtudni öntől, hogy — n e k i mi a terve Egyiptommal . . .

Statisztika

A Der Abend írja, hogy a legújabban közzétett adatok szerint az Amerikai Egyesült Államokban minden 26 másodpercben van egy lopás, minden 4 perc 35 másodpercben egy gyilkosság, minden félórában egy erőszak és minden 2 perc 45 másodpercben egy autólopás.

Az amerikai bűnözési statisztika erősen emelkedő tendenciát mutat. Talán ezen a téren akarják magukat kárpótolni az amerikaiak az ipari statisztika kedvezőtlen számaiért.

Akaratlanul is felmerül azonban a kérdés, mit csinál közben a rendőrség.

A válasz kézenfekvő.

Méri az időt.

És mit csinál közben a kormány? A kormány, amely alatt ilyen fantasztikus magasságba szökken a bűnözés statisztikája.

A válasz itt is kézenfekvő.

Mutatja a példát a bűnözésre.

Londoni villámnovella

A pénzbeszedő belépett a Bond Street 27-es számú házba.

Elővette a számláit.

— Mr. John Smithet keresem — mondta a portásnak.

— Nincs itthon — mondta a portás.

— Aztán Mr. Robert Jacksont és Mr. James Mooret és Mr. Richard Cunninghamet — nézegette a számláit a pénzbeszedő.

— Egyik sincsen idehaza — csóválta a fejét a portás.

— Végül Mark Robertson amerikai ezredest keresem.

— Az idehaza van. Első emelet kettő.

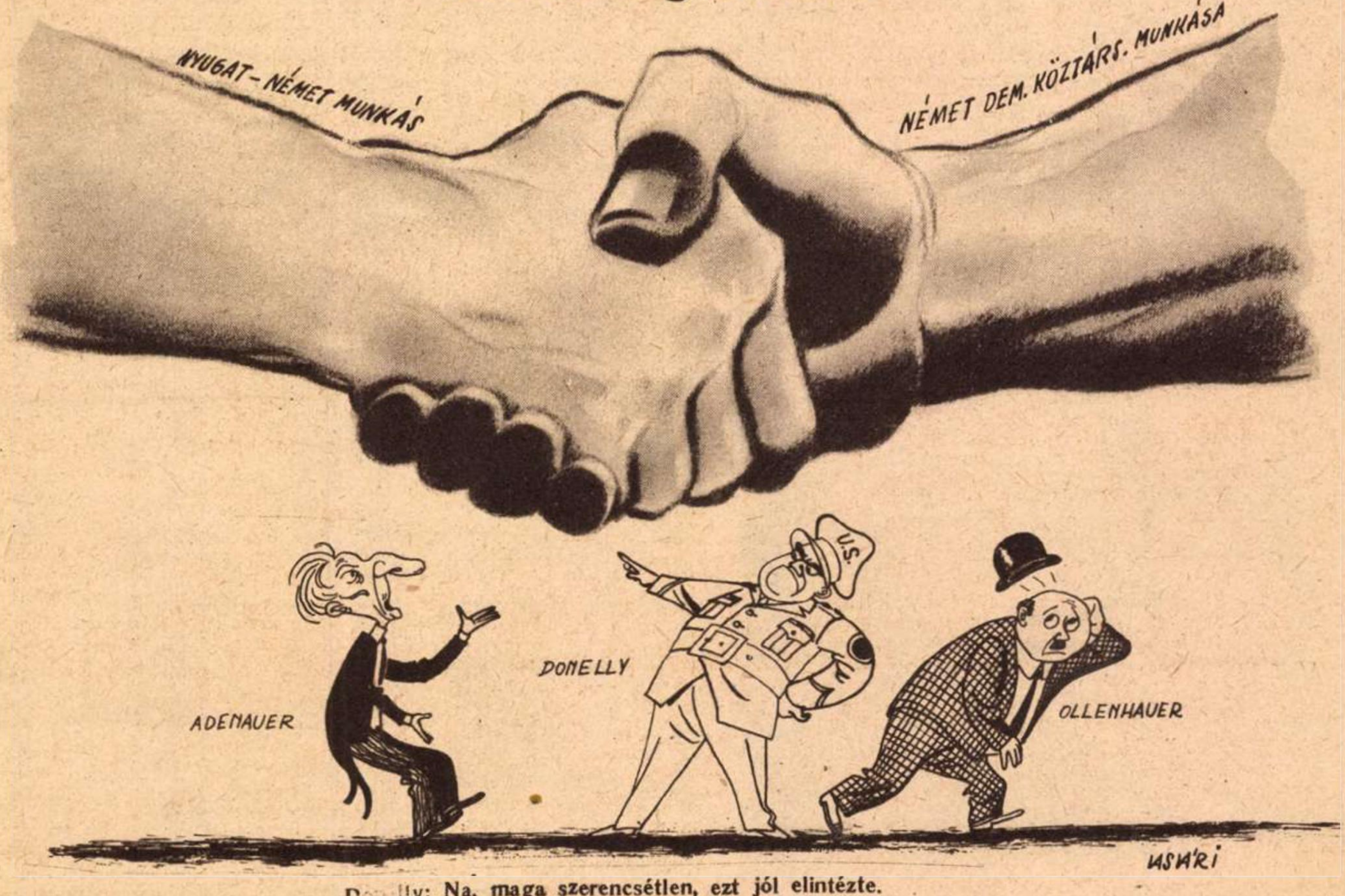
— De ilyen bosszúságot! Jóformán senki sincs itthon! Erre nem számítottam!

— Pedig tudhatta volna előre.

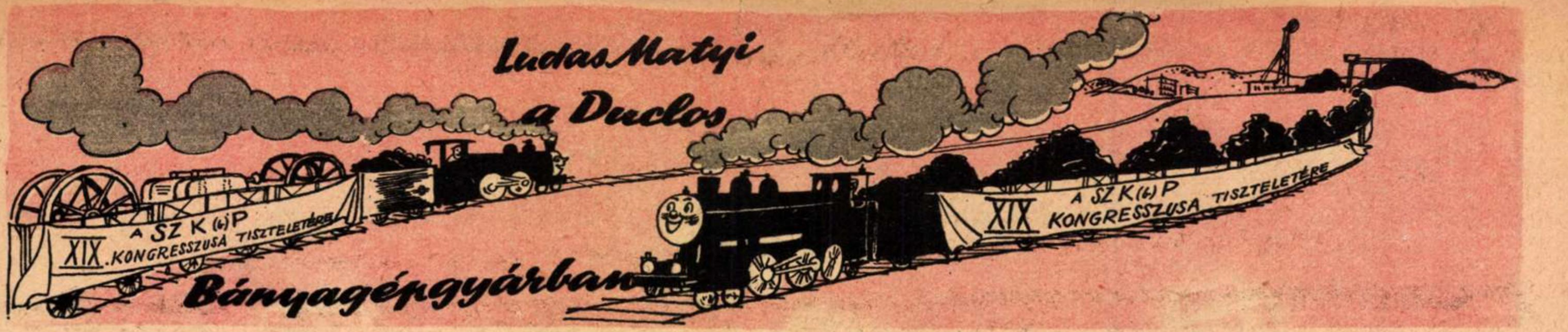
— Honnan tudhattam volna?

— Mindenki tudja, hogy ma Angliában csak az amerikaiak vannak otthon . . .

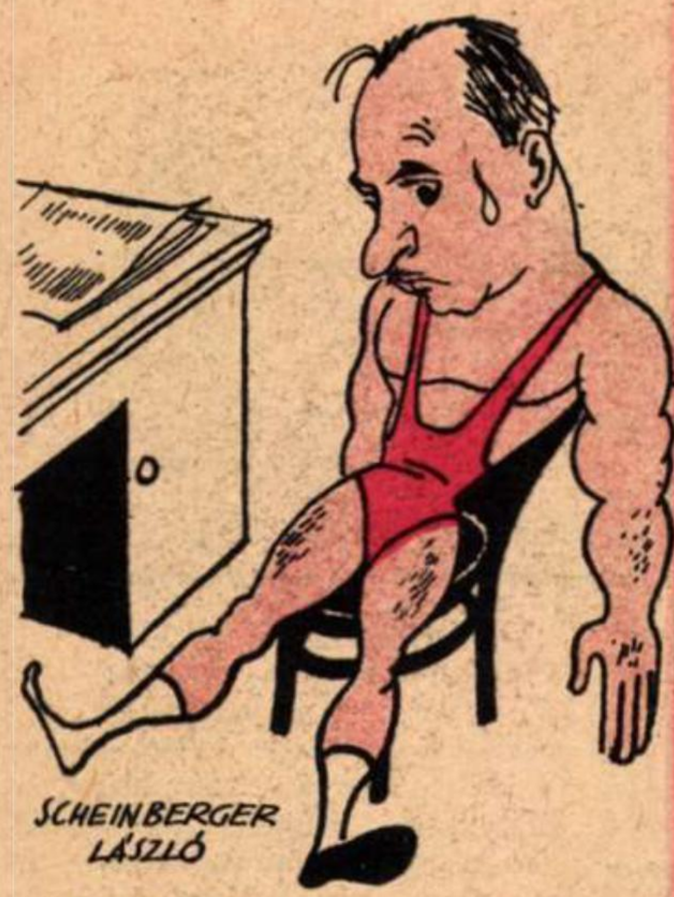
Felelősségrevonás

Donelly: Na, maga szerencsétlen, ezt jól elintézte.
Adenauer: Bocsánatot kérek, engem nem kérdeztek.

Ludas Matyi a Duclos Bányagépgyárban

Scheinberger László, a munkaügyi osztály vezetője állandó munkaerőhiánnyal birkózik. Képünk éppen birkózás után ábrázolja a bajnokot, akinek teljes címe: a munkaügyi osztály vezetője, Ujpest tigrise, a gyár sertésóljának felelőse. Sürgősen szüksége volna esztergályosokra, marósokra, segédmunkásokra . . .

Kovács Béla főmérnök: Nem félünk az objektív nehézségektől! Féljenek ők tőlünk!

Az üzemi lap szerkesztőségében

Papirkosár (megnyalja a szája szélét): Mégiscsak rendes ember a Grád Géza, a rendészeti osztály vezetője! Megint hozott egy remek humoros írást és ahogy én a szerkesztőséget ismerem, azon megint csak én fogok röhögni!

A Duclos bányagépgyár az újpesti Baross-utcában van, ott ahol az egyvágányú 93-as villamos döcög. Az utca két részre osztja a gyárat, de ez nem zavarja a gyárbelieket, vígan dolgoznak az utcán is. Amikor mi kinn jártunk, éppen egy ménkű hosszú kaparószalagot állítottak össze ott. Hogy mi az a kaparószalag? Az egy többszáz méter hosszú futószalag, amelyen a szén utazik a bányában a szénfaltól a csilléig. Mindenki látott már az építkezésen ehhez hasonló futószalagot, csak ott téglaszállításra használják. Be akartunk menni a gyárba. Zavarba jöttünk, mert nem tudtuk, hol kezdjük: az utca bal- vagy jobboldalán. Találomra a baloldali üzembe mentünk be. Ezt még a régi tőkés tulajdonos építette, akit még ugyan emlegetnek a dolgozók, de abban nincs köszönet. A régi üzem sötét, levegőtlen és kicsi. Olyan nagy a zsúfoltság, mint a hatos villamoson reggel hét óra előtt. A gépek egymás talpazatára taposnak és még azt sem mondják, hogy pardon. A gépek közötti utakat, csövek, lemezek, alkatrészek, ládák és tudja az ég még micsodák torlaszolják el. Sajnos, az esztergályosoknak, marósoknak nincs szárnyuk, kénytelenek hát gátfutást rendezni a műhelyekben. Lehet, hogy sportszempontból hasznos dolog, de a termelés szempontjából nem. Segédmunkás kellene, egy egész dandár, de nincsen, ezért minden marad a régiben, marad a zűrzavar és a lábtörés. Az üzemben azonban nemcsak a kaparószalag készül, hanem a híres Ajtai—Szilárd-féle fejtőgép is. Ez a fejtőgép egy keményfejű, hosszúnyakú csodabogár. Fejével befúrja magát a szénrétegbe, kifejti a szenet, hátraadja a kaparószalagra és az viszi tovább. A fejtőgép csodálatos dolog, sokszorosára emeli a termelést, elvégzi a bányász munkáját, akinek már nincs is más dolga, mint az ácsolás. De ezenkívül gyártanak itt még sok mindent. Készül itt csille, szénosztályozó, szénmosó. A Duclos-gyár szerelte fel például, többek között, a balinkai mintabányát is. Ezek után azt hiszem már senki sem fog csodálkozni azon, hogy az üzem másodszor nyerte el az élüzem kitüntetést.

De azért akadnak bajok is. Itt van mindjárt az anyaghiány. Mert ez bizony van. Diósgyőr nem szállít elég acélöntést, a húzottacél- és a hengereltacél-árut nehezen lehet beszerezni, hogy a láncanyagokról ne is beszéljünk. A szereldében vannak néhányan, akik siránkozással próbálnak harcolni az anyaghiány ellen. Olyanok ők, mint a falusi siratóasszonyok, akik jajveszékeléssel próbálják feltámasztani a halottat. Nem, röpimák elmondásával, siránkozással nem lehet csavarokat, csöveket, alkatrészeket csinálni. Szerencsére a többség azt vallja, hogy segíts magadon, a Minisztérium is megsegít. Ezek aztán újítanak.

Régen az volt a helyzet, hogy sehol, semelyik gyárban nem intézték el olyan gyorsan az újításokat, mint a Duclosban. Itt tudniillik megfogták, bezárták a fiók mélyére és mindjárt el is felejtették. A gyár híres volt elsüllyesztett újításairól. Több újítás süllyedt itt el, mint amennyi hajó a háború alatt. Ha az ősember ide nyujtotta volna be kőbalta-újítását, akkor egész biztos, hogy mostanáig csak véleményezték, iktatták, felülvizsgálták volna. De ez már a multé. Mióta Láncos Antal sztahanovista mérnök vette kezébe az újítások ügyét, azóta nincs elsüllyesztett újítás és több milliós újítással dicsekedhetnek.

Végigmentünk a gyáron, de seholsem láttunk egyetlen egy versenytáblát, villámot, versenyfaliujságot sem. Hű a mindenit, mondogattuk magunkban, itt talán nincsen verseny? De van, derült ki végül, csak versenynyilvánosság nincs, mindenki úgy őrzi a versenyeredményét, mint valami édes titkot, mint fiatal lányok szerelmesük nevét. Csak egyetlen egy helyen láttunk pontos kimutatást a verseny állásáról, ahol pontosan fel volt tüntetve a százalékokban, hogy ki, melyik üzemben, mennyit teljesít. Ez a kimutatás a versenyfelelős fiókjában volt.

Innen aztán átmentünk az új részlegbe. Most építettek új üzemet és irodaépületet, az építkezés még folyik. Itt is körülnéztünk. Tágas, derűs, világos épület. Igen, ilyen körülmények között sokkal jobb dolgozni.

A Duclos-gyár történetében külön fejezet a haver-korszak. Erről is meg kell emlékeznünk. Az történt ugyanis, hogy a munkalapon nem tüntették fel a megmunkálási időt, és hónap végén aztán „kalapba dobták" az összes munkalapokat és a főnök kiosztotta az időt. Mondanunk sem kell, hogy pofára ment a dolog. Aki „haverja" volt a főnöknek, aki tetszett neki, az nagyon sokat keresett, de aki nem volt haver, az nem. Sőt kevesebbet, mint amennyi járt volna neki. Ez csak volt, ma már ezen a téren is megváltozott a helyzet.

Sokszor hallottuk ezt: „ó most már megváltozott a helyzet". Ez úgylátszik szállóige a Duclosban. Ezt mondták a munkafegyelemmel kapcsolatban is. Ó — mondták — régen több, mint száz ember késett el egy hónapban és most már alig ötven. Alig ötven? Alig?

A DISZ-szervezet eddig nem valami jól működött... De nekünk megígérték, hogy holnaptól kezdve minden a legnagyobb rendben lesz!

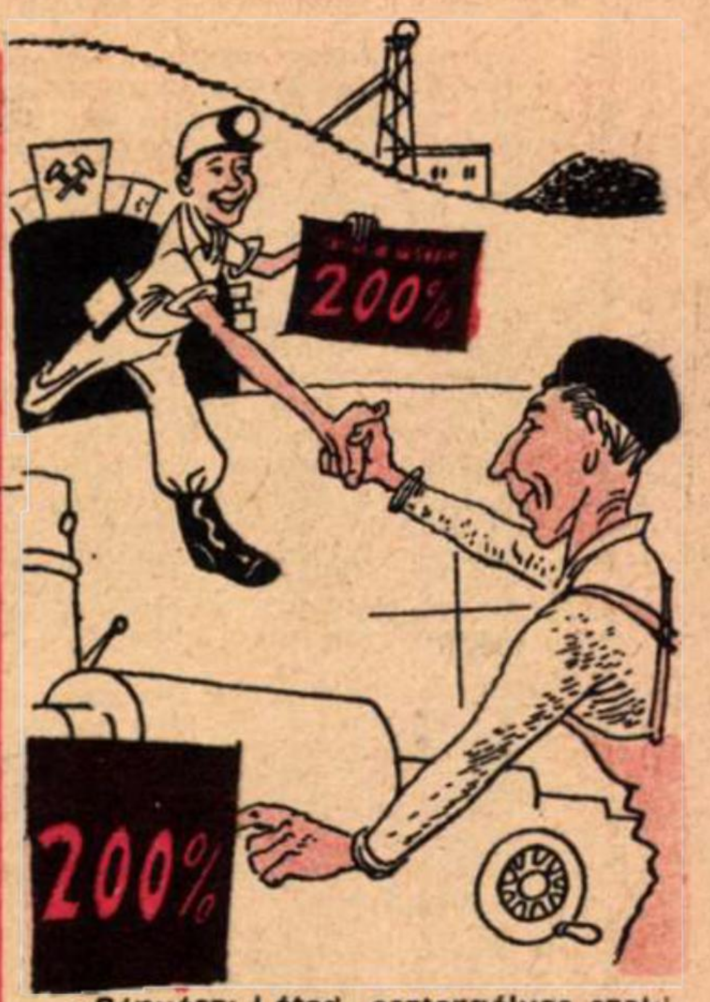
A XIX. pártkongresszus tiszteletére minden műhely, minden dolgozó megtette a felajánlását. Ez gyakorlatban annyit jelent, hogy több bányagép kerül Tatára, Komlóra, a bányák több szenet adnak nekünk és a felajánlások során új és új sztahanovisták születnek.

De ez nem pontos kifejezés. A sztahanovisták nem születnek. Sztahanovista csecsemőt még nem láttunk. A sztahanovisták is száz százalékon alúl kezdték, és csak később, amikor a jól dolgozók átadták munkamódszerüket, akkor tornázták fel magukat. Tudják jól ezt a Duclosban és ezért mindenki átadja munkamódszerét, a száz százalékon felül teljesítők gyengébben dolgozó munkatársaikat patronálják.

Végezetül annyit, hogy az utolsó negyedévi terv előtt állunk.

Az üzemben egyelőre csak annyit tudtak mondani nekünk, hogy előbb teljesítik. Ezt azonban nemcsak mondani kell, hanem meg is kell tenni. Ahogy mi a Duclos-gyáriakat ismerjük, még annál is előbb teljesíteni fogják!

M. Gy.

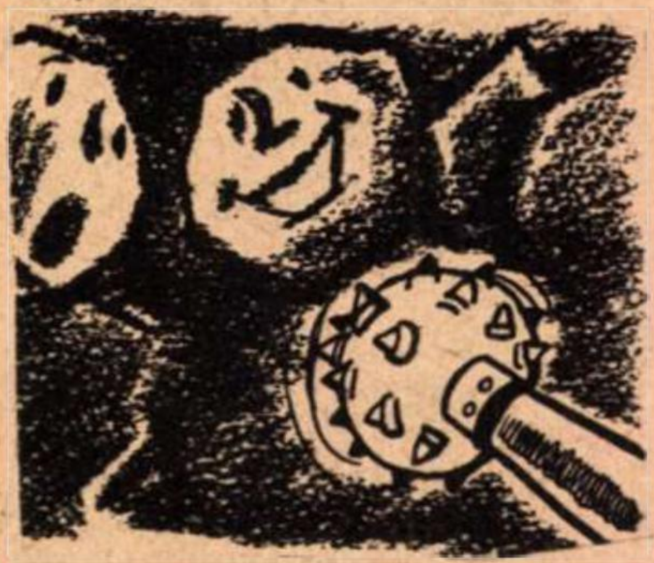

Bányász: Látod, esztergályos szaki, ezt a kétszáz százalékot együtt csináltuk!
Esztergályos: Együtt?
Bányász: Igen, mert te csináltad azt a fejtőgépet, amivel elértem ezt az eredményt!

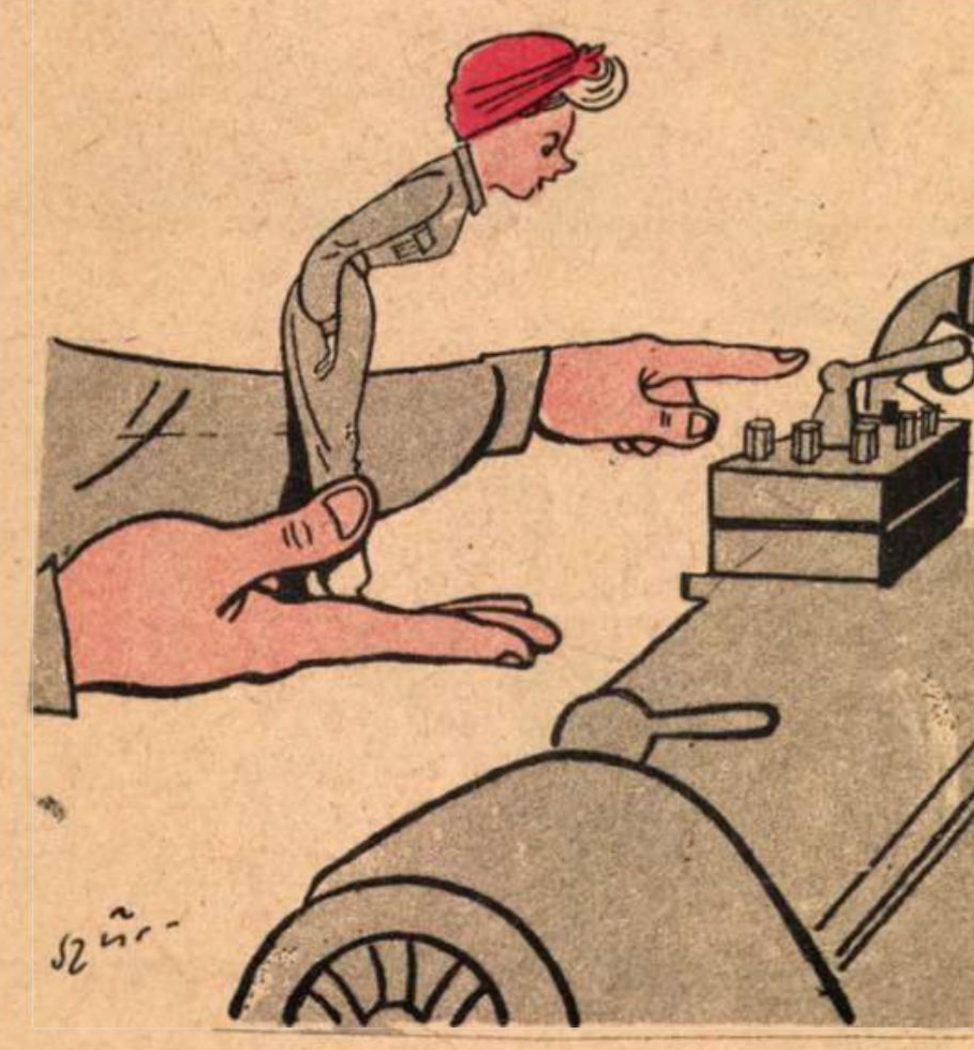
Akinek nem inge . . .

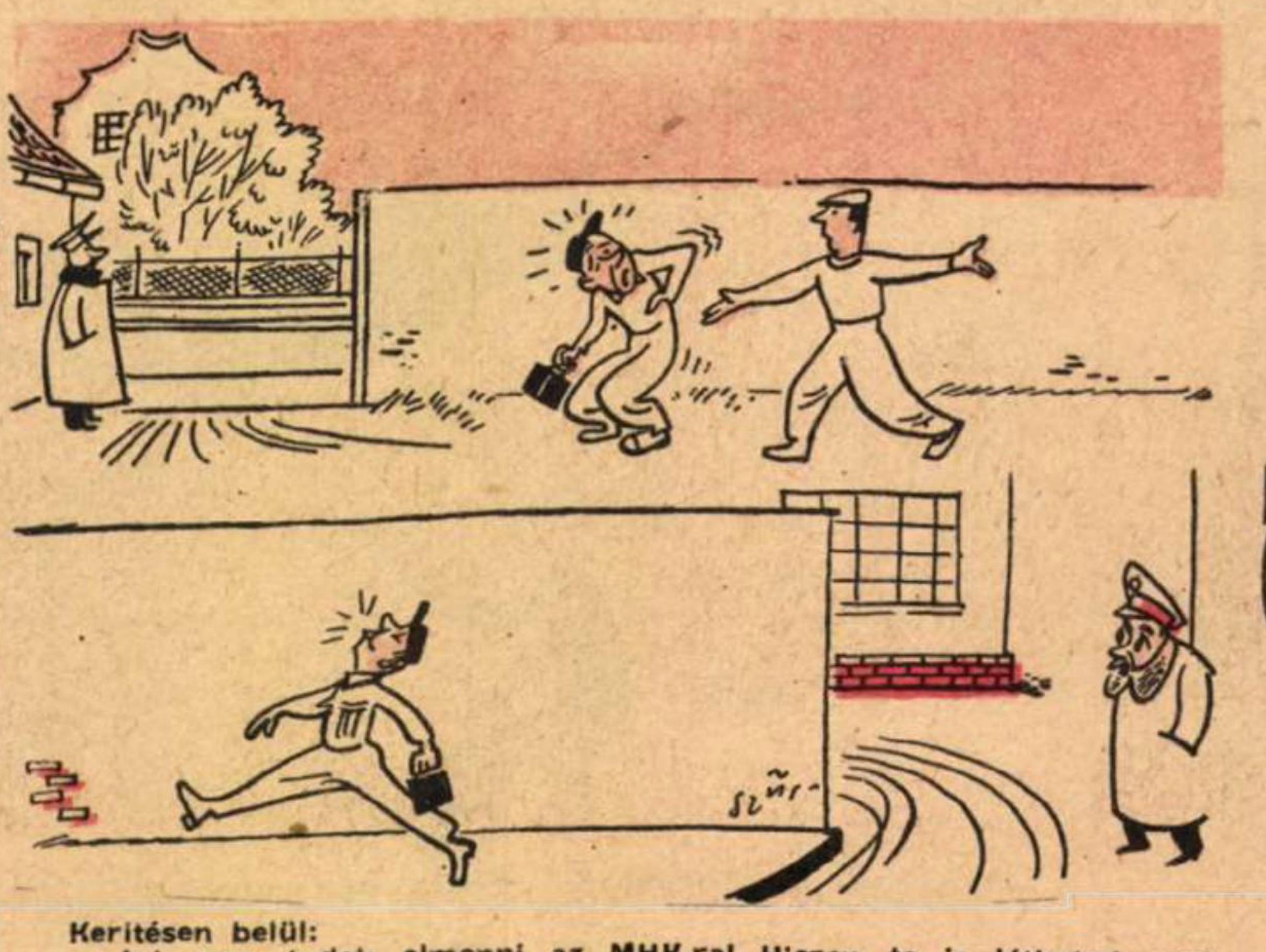
Műhelyfőnök: Kérem azt tessék megírni, hogy a mi műhelyünk teljesítette a tervet!
Ludas Matyi: És a többi műhely?
Műhelyfőnök (méqjobban begubózik): Mi közöm nekem a többi műhelyhez?

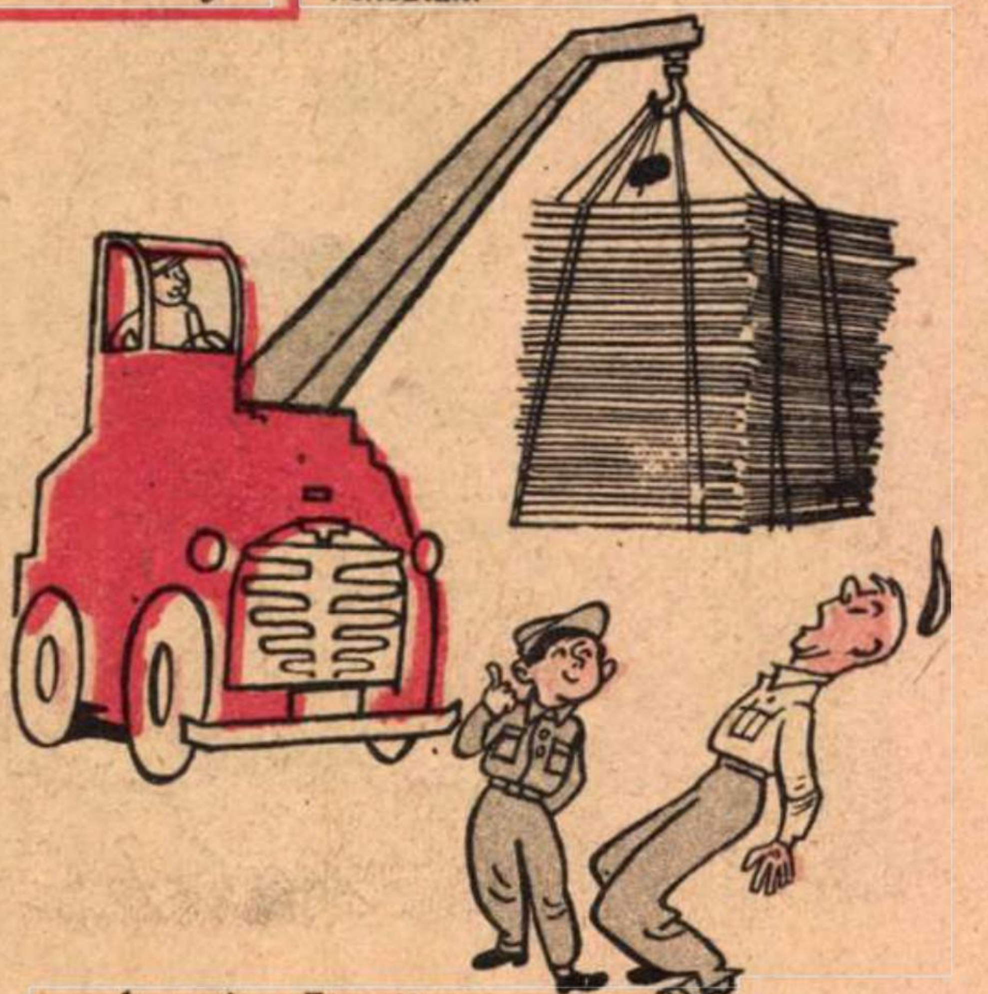
Ijedt szén: Ajjaj! Végünk van! Jön a fúrófej!
Mosolygó szén: Ne félj koma! Ezt a fúrófejet a Vörös Csillagban csinálták! Ettől nem kell félni, ez úgyis eltörik!
Ijedt szén: Tévedsz, ez nem törik el, mert ezt már a Duclosban helyrehozták!

Hudecz Máriát, a legkisebb ipari tanuló-lányt az egész esztergályos műhely a tenyerén hordozza.

Kerítésen belül:
— Jaj, nem tudok elmenni az MHK-ra! Hiszen te is láthatod, csak rám kell nézni!
Kerítésen kívül:
Csak rá kell nézni!

A mester: Ez mi?
Jani gyerek: Kétszáz darab durvalemez!
A mester: De hiszen én csavarokat kértem!
Jani gyerek: Csavar nem volt. Ez volt. Hát ezt hoztam!

Jövő héten: a Soproni Állami Gazdaság szüretén